

ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟ ΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν τῷ Ἑσωτερικῷ ἔτησίᾳ δρ. 5—Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἔτησίᾳ φρ. χρ. 7.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : Ὀδὸς Βορέου Ἀριθ. 13.

ΔΩΡΕΑ ΠΛΟΥΤΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

- 1ον). Ὅσα ἐπισκεπτῆρια ἐξοδεύει κατ' ἔτος ἕκαστος συνδρομητῆς θὰ ἐκτυπῶνται παρ' ἡμῶν δωρεάν (πλὴν χάρτου).
- 2ον). Θὰ λαμβάνη δωρεάν ἡμερολόγιον ἑκάστου ἔτους.
- 3ον). Ἐκαστος συνδρομητῆς θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ καταχωρίσῃ δωρεάν μίαν εἰδοποίησιν ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ, εἴτε πρὸς σύστασιν τοῦ καταστήματός του, εἴτε πρὸς σύστασιν τοῦ ἐπαγγέλματός του.
- 4ον). Εἴκοσι λαχεῖα τῶν ἀρχαιοτήτων θὰ τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν συνδρομητῶν, καὶ εὐνοούσης τῆς τύχης τὸ κέρδος θὰ διανέμηται ἐξ ἴσου εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητάς. Οἱ ἀριθμοὶ δὲ τῶν ἀγορασθέντων λαχείων θὰ δημοσιεύωνται προηγουμένως.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

1895

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΡΥΣΟΧΟΪΑΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΤΖΙΝΗ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 172 — Οδός Αιόλου — 172

Κατασκευάζονται παντός είδους Κοσμήματα
 όμοια τών Ευρωπαϊκών.
 Μεταποιούνται τοιαύτα καθ' υπόδειξιν του πελάτου.
Επιδιορθώνονται δ' έντελέστατα.
Κομψότης και Στερεότης.
ΤΙΜΑΙ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΚΡΙΚΟΡ ΤΣΟΜΛΕΚΤΖΙΑΝ
 ΣΥΣΠΟΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΗΣ
 Έν Αθήναις—όδός Ερμού αριθ. 170.
 Κατασκευάζονται και επιδιορθώνονται
Παντός είδους πίπας
 Ητοι εκ Κεχριμαρίου, Γιούσουρη, Έβέ-
 νου, Έλεφαντόδοντος (ψίλιτσι) και
 παντός άλλου είδους μίγματος ή μετάλλου
 Προσέτι εφίσκονται διάφορα Πίπας.
Κομψότης και στερεότης.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ Η «ΜΑΣΣΑΛΙΑ»

Έν Αθήναις—**ΣΤΡΑΤΙΑΝΟΥ Γ. ΙΑΤΡΑΚΗ**—Έν Αθήναις.
140—Οδός Αιόλου. Έναντι φαρμακείου Κρένου—140

Κατασκευάζονται υποδήματα στερεότατα και εκ δερμάτων και ύλικών εκλεκτών κομψότατα.
 Μεγάλη συλλογή έτοιμων υποδημάτων. Έφαρμογή τελεία και κομψότης απaráμυλλος.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
Γ. Ε. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ
 (Πλατεία ποιητού)

Βραβευθέν έν τή Παγκοσμίω έκθέσει Νεαπόλεως
 διά διπλώματος και του Grande Medalia d'
 argento και διά διαφόρων χρυσών μεδαλιών.
 Έφοδιασθέν διά τών τελειοτάτων μηχανη-
 μάτων και τής άρίστης φωτογραφικής ύλης έκ-
 τελεί καλλιτεχνικώς και αύτήν τήν δυσχερε-
 στάτην έργασίαν, ως και τήν φωτογράφησιν
 κατά τήν νύκτα δι' ήλεκτρικού φωτός, τήν είς
 άπαντα τά μεγέθη καθ' οιοδήποτε καιρόν κα-
 θημερινήν φωτογράφησιν.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΪΝΩΝ
Διον. Ν. Λαζαράκου
 Έν Γυθείω

Έν τώ καταστήματι τού-
 τω εφίσκονται εκλεκτότα-
 τα είδη καπνών ήτοι μω-
 ρωδάτα Ξηρομέρου, Λαμίας
 κλπ. άτινα πωλούνται είς
 τιμάς συγκαταβατικάς
 χονδρικός και λιανικός.

ΚΑΦΕΙΟΝ

ΤΟ
BYZANTION

Η. Παπαϊωάννου έν Αθήναις.
 Έν τώ άριστώ υπό πάσαν έ-
 ποψήν καφέω τούτω θί εύ-
 ρησε καθαριότητα, πολυτέλη
 άνάπνοσιν και έκτακτον με-
 γάλην περιποίησιν και άρω-
 ματικόν καφέν.

ΚΑΦΕΙΟΝ
Ο ΙΟΡΘΟΜΟΣ
ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

Ανακαυστικάτα δύνασθε
 να διέλθητε τας ώρας τας και
 να πίνετε άρωματικόν καφέν

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ
Γ. Η. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗ

Έν Αθήναις όδός Καλαμιώτου 42.
 Αναλαμβάνει τήν κατασκευήν παντός
 είδους ανακλίντρων και πολυθρόνων.
 Τρέξατε είς τώ άνω κατάστημα και
 θά μείνητε ευχαριστημένοι.

ΕΝΟΛΟΧΕΙΟΝ
ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΒΛΑΧΟΥ ΜΠΑΚΟΪΚΟΥ
ΕΝ ΠΕΡΕΒΕΖΗ

Καθαριότης, τιμιότης και οι-
 κονομία είνε τώ σύστημα μας
 Λαμβάνομεν προσέτι τήν φρον-
 τιδα όπως παρέχομεν πάσαν
 εύκολίαν είς τους πελάτας μας

ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Έτος Β'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τή 4 Αυγούστου 1895.

Αριθ. 15.

Δημοσιεύοντες έν μεταφράσει τώ έπ' έσχά-
 των υπό του κόμητος Λέοντος Τολστόη έκπονη-
 θέν διήγημα **Χοζάην ή ραπότνηκ**
 (Κτηματίας και ύπηρέτης), νομίζομεν ότι δέν
 θά ήτο άσκοπον να προτάξωμεν έν είδει προ-
 λόγου τας σκέψεις αίτινες έπήλθον ήμίν κατά
 τήν άνάγνωσιν τής υπό τής κυρίας Ζέηρον συγ-
 γραφείσης βίβλου περί του Λέοντος Τολστόη
 υπό τήν έπιγραφήν: **Graf Leo Tolstoi. In-
 times aus seinem Leben**, έκδοθείσης δέ έπ'
 έσχάτων έν Βερολίνω.

Η συγγραφεύς τής ρηθείσης βίβλου επί πολ-
 λά έτη έχρημάτισε παιδαγωγός έν τή οικία
 του κόμητος Λέοντος Τολστόη και είχε τήν
 κατάλληλον εύκαιρίαν να παρατηρή έν τώ
 σύνεγγυς τόν έξοχον τούτον συγγραφέα έν τώ
 ιδιωτικώ αυτού βίω.

Ο κόμης Λέων Τολστόη παρίσταται επί
 τσοούτον έξαίσιος μορφή, τσοούτον έκτακτον
 φαινόμενον έν τή σφαίρα τής καλλιτεχνικής
 δημιουργίας ώστε, μεθ' όλας τας έπι κρίσεις
 των αντιθρησκευτικών του δοξασιών, τας όποιās
 ούτος από τινων έτών σπουδάξει να διαδώσει
 μεταξύ του λαού, τώ πρόσωπον αυτού έν πάση
 περιπτώσει έξεγείρει άναμφήρηστον ένδιαφέρον
 παρά παντί παρατητή. Τά άπομνημονεύματα
 τής κυρίας Ζέηρον, καιτοι δέν διακρίνονται επί
 βαθεία ψυχολογική παρατηρήσει του έκκεντρι-
 κού τούτου συγγραφέως, παράγουσιν εύχάριστον
 έντύπωσιν ένεκα τής άμεροληψίας και ειλικρι-
 νείας τήν όποιαν άποπνέουσιν. Αύτη διηγείται
 πάν ό,τι παρετήρησε και κατά τώ πλείστον ά-
 πέχει παντός σχολίου.

Διηγουμένη περί του βίου του κόμητος
 κατά τά τελευταία έτη, ότε έπήλθεν αύτώ ή
 ούχι είς πολλούς γνωστή μετατροπή των φρο-
 νημάτων αυτού, ή κυρία Ζέηρον έπισυνάπτει τά
 ακόλουθα.

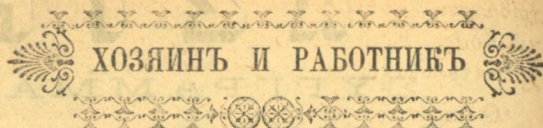
«Έν τή κόμη ήγάπων τόν κόμητα, άλλ'
 ούχι τόσοσν ως ήδύνατό τις να άναμένη. Ούτος
 ούδέν άπήτει παρά των δουλοπαροίκων του,

άλλά και ούδέν ύπέρ αυτών έπραττεν ή τού-
 λάχιστον όλίγον περί αυτών έφρόντιζεν. Ούτος
 πάντοτε είχε πρό όφθαλμών τώ σύστημα, ύπερ
 οι Άγγλοι καλοοσι selfishly, συμφώνως πρός
 τώ όποιον ό άνθρωπος πρέπει να μη άναμένη
 βοήθειαν παρά τινος άλλά να έχη πεποιθήσιν
 μόνον είς τας δυνάμεις του. Έν τούτοις ό κό-
 μης είς πάντα έπανελάμβανε τώ «άγάπα τόν
 πλησίον σου ως σεαυτόν». Ούτος πολλάκις μό-
 νος του ήροτρία τούς άγρούς τής έπαυλεύς του
 ή έν συνοδιά μετά των δουλοπαροίκων του.
 «Ότε ούτος διετίθει έν άθυμία ή δέν ήθελε να
 έκπληρώσει τήν παράκλησιν τινος—ύπερ συγ-
 νάκις συνέβαινε—έν αύτώ έξεγείροτο ό δεσπό-
 τις τού δεκάτου έκτου αιώνος. Ην κατάδηλον
 ότι μεταξύ του κόμητος και του δουλοπαροί-
 κού (μουζικ) άροτριώντος παρά τώ πλευρόν αυ-
 τού χάλνει όλόκληρος άβυσσος. Τά βλέμματά
 του όργίλωσ έξετόξευον τόν ίκέτην, όστις πλή-
 ρως άπελπισίας άπεμακρόνετο κινών τήν κεφαλήν.

Ο κόμης Λέων Τολστόη έν τή νεότητί του
 ήν διακαής ύπέρμαχος τής εκπαιδύσεως του
 λαού. Ούτος ίδρυσε πρότυπον σχολήν έν τή ού
 μακράν τής Μόσχας άπεχούση έπαύλει του
 Γιάσναγια Πολιάνα και ό ίδιος έδίδασκεν. Έν
 τούτοις ούτος από τινων έτών υπό τήν έπιρ-
 ροήν των νέων του φρονημάτων παντάπασι πα-
 ρημέλησε τήν διδασκαλίαν. «Η σχολή άπειλεί
 πτώσιν, γράφει ή κυρία Ζέηρον, έν τή αίθουση
 των παραδόσεων έκτός των θρανίων ούδέν άπέ-
 μεινε». Μίαν φοράν ή κυρία Ζέηρον συνήντησε
 δύο άγνωστους αύτή έπισκέπτας έν τή Γιάσνα-
 για Πολιάνα οτινες ιδόντες έν τίνι καταστά-
 σεσ εύρίσκειται ή πολυθρήλκτος σχολή και μα-
 θόντες ότι έν τή έπαύλει ούδ' έχνος νοσοκομείου
 άπαντά περί του όποιου είχον άκούση να γίνη-
 ται λόγος έν Πετρούπολει, άπήλθον μη θελή-
 σαντες να έπισκεφθώσι τόν κόμητα.

Ένδιαφέρουσα έπίσης είναι και ή διήγησις
 τής κυρίας Ζέηρον περί τής γενομένης είς τόν
 κόμητα Λέοντα Τολστόη έπισκέψεως του γνω-
 στού έν Ευρώπη ύπερμάχου και κήρυκος τής
 revanche (άνταποδόσεως) Παύλου Δερούλέδ.
 «Ότε ούτος άρίκετο είς τήν έπαυλιν του κόμη-

τος Γιάσναγια Πολιάνα, οὐδείς ἀκριβῶς ἐγίνωσκε τίς εἶνε οὗτος ὁ κύριος, ὅστις εἶχε στρατιωτικὸν παράστημα καὶ ἦν κεκαλυμμένος διὰ φαιοῦ μακροκρασπέδου ἐπανωφορίου. Οὐδείς ἐγίνωσκε τὸ ὄνομα αὐτοῦ διότι ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ κόμητος δὲν ἀνεγινώσκοντο τακτικῶς αἱ ἐφημερίδες. Ἐπί τινα χρόνον μάλιστα αἱ ἐφημερίδες παντάπασιν εἶχον ἐξορισθῆ ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἡ ἀνάγνωσις αὐτῶν μόνον ἀφαιρεῖ τὸν χρόνον καὶ ἀποβλακοῖ τὸν ἀναγνώστην. Ὁ Δερουλέδ ἀμέσως κατέλαβεν ὅτι ὁ πόλεμος, ἡ ἀνταπόδοσις, ἡ συνάθροισις ὑπογραφῶν ὑπὲρ ἡ κατὰ εἰς τὸν Λέοντα Τολστόη ἦσαν πράγματα παντάπασιν ξένα. Ὁ Δερουλέδ ἐνόησας τοῦτο ἔσπευσε νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ἐπίσκεψίν του αὐτὴν ὡς ἀπλοῦν φέρον ἐκτιμήσεως «πρὸς τὸν ἄλιον τῶν γραμμάτων ἐν Ρωσσίᾳ.» Ὁ ἀγγίλους Γάλλος διέτριψε τρεῖς ἡμέρας ἐν τῇ Γιάσναγια Πολιάνα καὶ ὡς φαίνεται λίαν ἐστενοχωρήθη ἐν τούτοις ἤλιπιζε νὰ ἀψηται τοῦ περὶ ἀνταποδόσεως θέματος. Οὗτος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσαγίνευεν, ἀλλ' ὁ κόμης Λέων Τολστόη αὐθροεῖ ἐλάμβανε τὴν ἀκίνησιαν τοῦ μαρμάρου. Μόνον ἅπαξ ὁ κόμης ἤρξατο νὰ ὀμιλῇ περὶ τῶν ἀτελευτήτων φρικαλεοτήτων τοῦ πολέμου. Οὗτος εἶχεν ἰδεῖ πῶς ὁ νυκτερινὸς αἱματώδης οὐρανὸς ἐξετίθεντο ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ πῶς χιλιάδες φονευθέντων μετ' ἀνοικτῶν ὀφθαλμῶν ἐζήτουν, ὡς ἐφαίνετο, ἀπολογία παρ' ἐκείνων οἵτινες ἐτόλμησαν νὰ ὀδηγήσωσιν αὐτοὺς εἰς τὸ ἀνθρώπινον σφαγεῖον. Ὁ Δερουλέδ ἰσχυρίζετο ὅτι ὁ Ρῆνος πρέπει νὰ περιέλθῃ εἰς τοὺς Γάλλους. Εἰς τούτους τοὺς λόγους ὁ κύριος ἀπήντησε μετὰ μειδιάματος. «Οὐχὶ δι' αἵματος δέον νὰ χαραχθῶσι τὰ ὄρια τῶν χωρῶν ἀλλὰ διὰ τῆς συνετῆς συμφωνίας τῶν ἐθνῶν, τηρουμένων ἀπαραχαράκτως τῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς ὠφελείας ἐκάστης χώρας». Ἐνταῦθα ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ que la guerre est dans la nature. Ὁ κόμης διέκοψε τὴν ὀμιλίαν αὐτὴν ἐπειπὼν αὐτοὺς πολέμους πρέπει καὶ δυνάμεθα νὰ ἀποφεύγωμεν ἐὰν δὲ ἐπισυμβαίῃ ὥστε ὁ ἀδελφὸς νὰ φονεῖ τὸν ἀδελφόν του, τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς μοιραίας ἐπιρροίας τῶν περιστατικῶν. Τὸ κυριώτατον δὲ εἶνε ὅπως μηδεὶς εὐρεθῆ ὅστις νὰ ἤθελε νὰ προκαλέσῃ τὸν πόλεμον ἢ νὰ παράσχῃ τὴν συνεργασίαν του.» Μετὰ τούτους τοὺς λόγους ὁ κόμης ἐγεθθεῖς ταχέως ἐξῆλθεν ἐκ τῆς αἰθούσης. Τοιοῦτο τοῦτο ὁ ὑπέρμαχος τῆς revanche ἀνεχώρησε μετὰ κενῶν τῶν χειρῶν δυσνασχετῶν ἐπὶ τῷ ὅτι οὕτως ἀνωφελῶς ἀπώλεσε τὸν χρόνον ἐλθὼν εἰς τὴν Γιάσναγια Πολιάνα.

ΚΤΗΜΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

(Διήγημα)

ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ Ρώσου συγγραφῆως

ΚΟΜΗΤΟΣ ΛΕΟΝ. ΤΟΛΣΤΟΗ

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ)

I

Τοῦτο συνέβη τῷ 1870, τὴν ἐπομένην τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγ. Νικολάου ἡμέραν.

Ἐν τῇ ἐνορίᾳ τοῦ χωρίου Γιαδριν ἐπανηγυρίζον, ἐνεκα τούτου ὁ κτηματίας τούτου τοῦ χωρίου Ἀνδρέεβιτς Μπρεχούνοφ, ἔμπορος δευτεροβάθμιος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπομακρυνθῆ τοῦ χωρίου, ἔπρεπε νὰ παρευρεθῆ κατὰ τὴν πανηγυρίαν τῆς Ἐκκλησίας—οὗτος ἦν ἐπίτροπος τῆς Ἐκκλησίας—καὶ νὰ ὑποδέχεται καὶ φιλοξενῆ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς γνωστοὺς τοῦ ἐλθόντας ἐνεκα τῆς ἑορτῆς ἐκ τῶν πλησίον κειμένων χωρίων. Ἄλλ' ἰδοὺ οἱ τελευταῖοι ξένοι του ἀνεχώρησαν, ὁ δὲ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ἤρξατο νὰ ἐτοιμάζηται ὅπως ἀμέσως ἀναχωρήσῃ πρὸς συνάντησιν τοῦ γείτονος Μπογιάρου (κυρίου ἐπαύλεως) καὶ πρὸς συμφωνίαν ὠνήσεως παρ' αὐτοῦ τοῦ πλησίον κειμένου δάσους. Ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ἔσπευδε νὰ ἀναχωρήσῃ ταχέως φοβούμενος μήπως οἱ ἔμποροι τῆς πόλεως Τοβόλσκης πλειοδοτήσωσι καὶ ἀρπάσωσι τοῦτο τὸ εὖρημα. Ὁ νεαρὸς Μπογιάρος ἐζήτηε διὰ τὸ δάσος του δέκα χιλιάδας ρουβλίων μόνον διότι ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ἐπρότεινε πρὸς ἀγορὰν αὐτοῦ ἐπτὰ χιλιάδας. Ἐπτὰ δὲ χιλιάδες ρουβλίων ἀπετέλουν μόνον τὸ ἐν τρίτον τῆς πραγματικῆς ἀξίας τοῦ δάσους. Ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ἠδύνατο εἶτι εὐθυνώτερον νὰ ἀγοράσῃ τὸ δάσος, διότι τοῦτο ἐκεῖτο ἐν τῇ περιφερείᾳ του καὶ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐμπόρων τῆς πόλεως Τοβόλσκης ὑφίστατο συμφωνία καθ' ἣν ἔμπορος τις δὲν ἠδύνατο νὰ πλειοδοτήσῃ ἐν τῇ δημοπρασίᾳ κτήματός τινος κειμένου ἐν τῇ περιφερείᾳ ἐτέρου ἐμπόρου. Ἐν τούτοις ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ἐπληροφόρηθη ὅτι οἱ ζυλέμποροι τῆς νομαρχιακῆς πόλεως ἠτοιμάζοντο νὰ πλειοδοτήσωσιν ἐν τῇ δημοπρασίᾳ τοῦ δάσους Γοριάτσκην καὶ ἀπεφάσισεν ἀμέσως νὰ ἀπέλθῃ ὅπως τελειόσῃ τὴν ἐργασίαν του μετὰ τοῦ Μπογιάρου.

Ἐνεκα τούτου εὐθὺς ὡς παρήλθεν ἡ πανηγυρίς, οὗτος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ χρηματοκιβωτίου του τὰ ὑπάρχοντα χίλια ρουβλία εἰς τὰ ὅποια προσέθεσε δύο χιλιάδας ἄλλα ἐκ τοῦ

Ἐκκλησιαστικοῦ ταμεῖου προσεκτικῶς ἠρίθμησεν αὐτὰ καὶ εὖρε συμποσούμενα εἰς 3 χιλιάδας. Εἶτα θέσας αὐτὰ ἐπιμελῶς ἐν τῷ χρηματοφυλακίῳ τοῦ ἡτοιμάσθη διὰ τὸ ταξείδιον.

Ὁ ὑπηρετὴς Νικήτας, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐκ πάντων τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Βασιλείου Ἀνδρέεβιτς δὲν εἶχε μεθύσει ἔσπευσε ὅπως ἐτοιμάσῃ τὸ ἔλκυθρον. Ὁ Νικήτας δὲν εἶχε μεθύσει κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν διότι ἅπαξ ἐν καταστάσει μέθης πωλήσας τὰ ἐνδύματα καὶ ὑποδήματά του, εἶχεν ὀρισθῆ τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ πίνῃ καὶ ἐτήρησε τὴν ἐνορίαν ταύτην ὑπόσχεσιν ἐπὶ δύο μῆνας δὲν ἔπαιε καὶ σήμερον μεθ' ὅλην τὴν ἀφθονίαν τῆς βότκας (οἰνοπνευματώδους ποτοῦ τῶν Ρώσων), τὴν ὅποιαν ὁ κύριός του ὡς ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησίας διένεμε κατὰ τὰς δύο ἡμέρας τῆς πανηγύρεως.

Ὁ Νικήτας ἦν πεντηκοντούτης, πατὴρ οἰκογενείας τὴν ὅποιαν παντάπασιν ἐγκατέλειπε ὅπως μισθωθῆ ὡς ὑπηρετὴς. Πάντες ἐξετίμων αὐτὸν διὰ τὴν φιλοπονίαν του, τὴν ἐπιτηδεύτητα καὶ τὴν ἀντοχήν του εἰς τὴν ἐργασίαν, κατ' ἐξοχὴν δὲ διὰ τὸν ἀγαθὸν καὶ εὐπροσήγορον τοῦ χαρακτήρα. Ἄλλ' εἰς σὺδὲνα κύριον ἐπὶ πολὺν χρόνον ἠδύνατο νὰ ὑπηρετήσῃ, διότι δις τοῦ ἔτους ἐνίοτε δὲ καὶ συχνότερον ἐμέθυε καὶ τότε ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐπώλει χάριν τοῦ ποτοῦ πᾶν ὅ,τι ἔφερον ἐφ' ἑαυτοῦ ἐξηγηροῦτο καὶ ἔδωκεν. Ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς εἶχεν ἀποβάλει αὐτὸν πολλάκις ἀλλὰ πάλιν τὸν παρελάμβανε ἐκτιμῶν τὴν τιμιότητά του, τὴν τυμπάθειάν του πρὸς τὰ ζῶα καὶ ἰδίᾳ τὸ εὐτελὲς τοῦ μισθοῦ ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὑπηρετεῖ. Ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ἔδιδε κατ' ἔτος οὐχὶ ὀγδοήκοντα ρουβλία εἰς τὸν Νικήταν, ὡς συνήθως ὁ τελευταῖος ἐμισθοῦτο, ἀλλὰ μόνον τεσσαράκοντα καὶ ταῦτα οὐχὶ διὰ μιᾶς ἀλλὰ κατὰ μικρὰ ποσά, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνοίγων αὐτῷ πίστωσιν ἐν τῷ παντοπωλείῳ του ἐκ τοῦ ὁποίου τῷ ἐπώλει διάφορα χρειώδη εἰς μεγάλην τιμὴν.

Ἡ σύζυγος τοῦ Νικήτου, Μάρθα, ἄλλοτε διακρινομένη ἐπὶ τῇ καλλονῇ τῆς ἐξ ἑν τινι καλύβῃ μετὰ τοῦ μικροῦ υἱοῦ τῆς καὶ τῶν δύο ἀνυπάνδρων ἀδελφῶν τῆς. Αὕτη οὐδέποτε ἐδέχετο τὸν Νικήταν ἐν τῇ καλύβῃ τῆς κατὰ πρῶτον διότι ἀπὸ εἰκοσιν ἠδὲ ἑτῶν ἀνόμως συνέζη μετὰ τινος βαρελοποιοῦ ἐξ ἄλλου χωρίου καὶ δεύτερον διότι αὕτη, ἂν καὶ ἔπαιζε τὸν σύζυγόν τῆς ὡς ἤθελεν, ἐφοβείτο αὐτὸν ὡς πῦρ ἐν καταστάσει μέθης διατελοῦντα. Μίαν φορὰν ὁ Νικήτας μεθύσας ἐν τῇ καλύβῃ του, πιθανόν ὅπως ἐκδικηθῆ τὴν σύζυγόν του διὰ τὴν πολυχρόνιον του ταπεινώσιν συνέτριψε τὸ κιβώτιόν τῆς, ἔλαβε τὰ καλλίτερά τῆς ἐνδύματα καὶ διὰ

τοῦ πελαγεῶς εἰς μικρὰ τεμάχια κατέσχισεν. Ὁ μισθὸς τοῦ Νικήτου ἐδίδοτο εἰς τὴν γυναικα του χωρὶς οὗτος νὰ ἐναντιοῦται εἰς τοῦτο. Οὕτω καὶ τώρα πρὸ τῆς πανηγύρεως ἡ Μάρθα ἠγόρασεν ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Βασιλείου Ἀνδρέεβιτς ἄλευρον, τέϊον, σάκχαριν, βότκην, ἀξίας τοῦτων ρουβλίων καὶ λαβούσα ἐπὶ χειρὰς ἄλλα πέντε ρουβλία νυχάριστει διὰ τοῦτο ὡς δι' ἑκτακτον εὐεργεσίαν, καὶ τοι ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ὄφειλε νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικήτου ἀκόμη εἴκοσι ρουβλία.

— Μήπως ἔκαμα συμβόλαιον μετὰ σοῦ; ἔλεγεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς εἰς τὸν Νικήταν, λάβε ὅ,τι ἔχεις ἀνάγκην νὰ ζήσης. Ἐγὼ δὲν πράττω ὡς οἱ λοιποὶ κύριοι οἱ ὅποιοι λέγουσιν εἰς τοὺς ὑπηρετάς των: περίμενε, θὰ λογαριασθῶμεν, θὰ πληρώσῃς πρῶτιστον. Ἡμεῖς ἐντίμως διαχειριζόμεθα. Σὺ ὑπηρετεῖς εἰς ἐμέ, ἐγὼ δὲ δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψω. Ὅταν ἔχῃς ἀνάγκην, ἐγὼ θὰ προσδράμω.

Λέγων ταῦτα ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ἦν πεπεισμένος ὅτι εὐεργετῆ τὸν Νικήταν ἐπὶ τοσοῦτον οὗτος μετὰ πειθοῦς ἐγίνωσκε νὰ ὀμιλῇ, πάντες δὲ οἱ ὑπηρεταὶ μὴ ἐξαιρουμένου τοῦ Νικήτου διὰ τῆς ἀφελείας καὶ ἀκακίας τῶν ἐνίσχυον αὐτὴν τὴν πεποιθήσιν τοῦ κυρίου των.

— Ναί, ἐγνώθ, Βασίλειε Ἀνδρέεβιτς, βλέπεις ὅτι σοὶ ὑπηρετῶ ὡς εἰς τὸν σαρκικόν μου πατέρα, κάλλιστα ἐγνώθ, ἀπάντα ὁ Νικήτας (ἐντελῶς καταλαμβάνων ὅτι ἠπλάττο ὑπὸ τοῦ Βασιλείου Ἀνδρέεβιτς, ἀλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ ἀπέλθῃ ἀλλαχόσε πρὶν ἢ εὖρη ἐτέρα καλλιτέραν θέσιν).

Τώρα ὁ Νικήτας διατρυχθεὶς παρὰ τοῦ κυρίου του νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ ἔλκυθρον, ὡς πάντοτε μεθ' ἱλαρότητος καὶ προθυμίας δι' ἐλαφροῦ καὶ ζωηροῦ βήματος ὑπῆγεν εἰς τὴν ἀποθήκην, ἔλαβε τὴν ἀποσκευὴν τοῦ ἔλκυθρου καὶ διηυθύνθη εἰς τὸν κεκλεισμένον σταύλον ἐν τῷ ὁποίῳ ἐν ἰδίᾳ φάτνῃ ἔβοσκεν ὁ ἵππος τὸν ὁποῖον ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς διέταξε νὰ ζεύξωσιν εἰς τὸ ἔλκυθρον.

— Τί, ἐστενοχωρήθης, ἐστενοχωρήθης, δουρατσοῦ (ἀνόητε), ἰστάμενος μόνος ἐν τῷ σταύλῳ. Ἄρκει, ἄρκει! ἔχεις καιρὸν, ἐλθέ πρῶτον νὰ σὲ ποτίσω τὸν ἀνόητον, συνδιελέγετο ὁ Νικήτας μετὰ τοῦ ἵππου, ἀκριβῶς ὡς ὀμιλοῦσι μετὰ λογικῶν ὄντων, καὶ εἶτα θωπεύσας τὴν πλατείαν καὶ εὐτραφῆ πλάτην τοῦ ἵππου ἔθεσεν εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ τὸν χαλινὸν καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν δεξαμενὴν. Μετὰ προσοχῆς ὁ ἵππος ἐξελθὼν ἐκ τοῦ μεστοῦ κοπρίας σταύλου ἐσκίρτα καὶ ἐλάτιζε προσποιούμενος ὅτι διὰ τῆς ὀπλῆς του θέλει νὰ παῖσῃ τὸν δρομαίως ἀκολουθοῦντα καὶ πορευόμενον εἰς τὴν δεξαμενὴν Νικήταν.

— Θέλεις θωπείας, διαβολάκι! ἔλεγεν ὁ Νικήτας, γινώσκων τὴν ἐπιφυλακτικότητά μεθ' ἧς ὁ ἵππος ἐλάκτιζε καὶ ὅτι διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὀπλῆς του ἐπρόσεχε νὰ ἐγγίση μόνον τὸ ἔνδυμα τοῦ φίλου του.

Ἀφοῦ ὁ ἵππος ἔπαι ψυχρὸν ὕδωρ, ἔστη ἐπ' ὀλίγον, ἀνέπνευσε σείων τὰ ὑγραθέντα ἰσχυρὰ χεῖλη του ἐκ τῶν ὁποίων ἔσταζον σταγόνες διαυγοῦς ὕδατος καὶ ἐχρεμέτισεν.

— Δὲν θέλεις ὕδωρ; πρέπει νὰ τὸ εἰξεύρωμεν, μὴ ζητεῖς πλέον, εἶπεν ὁ Νικήτας σοβαρῶς καὶ λεπτομερῶς ὑποδεικνύων εἰς τὸν ἵππον τὴν νὰ πράξη.

Οὗτος ἔτρεξεν εἰς τὴν ἀποθήκην σύρων ἐκ τοῦ χαλινοῦ τὸν σκιρτῶντα καὶ χρεμετίζοντα νεαρὸν ἵππον.

— Οὐδεὶς ἐκ τῶν ὑπηρετῶν παρῆν, μόνον ἔτυχεν νὰ παρευρεθῆ ἐκεῖ ὁ διὰ τὴν πανήγυριν τῆς ἐκκλησίας ἐλθὼν σύζυγος τῆς μαγείρου.

— Πήγαινε νὰ ἐρωτήσης, ψυχὴ μου εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Νικήτας, ποῖον ἐλυθρον διατάσσει ὁ κύριος νὰ ἐκβάλω, τὸ ἐλαφρὸν ἢ τὸ μέγα;

Ὁ σύζυγος τῆς μαγείρου ἀπελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν ταχέως ἐπέστρεψε μετὰ τῆς διαταγῆς περὶ τῆς προετοιμασίας τοῦ μεγάλου ἐλυθρου.

Ὁ Νικήτας ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ ἔθεσεν εἰς τὸν ἵππον τὴν ἀποσκευὴν του καὶ κρατῶν αὐτὸν ἐπλησίασε πρὸς τὰ δύο ἐκεῖ κείμενα ἐλυθρα. Ἐκτελὼν τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του ἔφερε τὸν ἵππον εἰς τὸ μέγα ἐλυθρον καὶ τὴ βοήθειά τῆς συζύγου τῆς μαγείρου ἐζεύξεν αὐτόν.

Ὅτε τὸ ἐλυθρον ἠτοιμάσθη, ἀπέμενε δὲ μόνον ἡ ἐκκίνηση, ὁ Νικήτας ἔστειλε τὸν σύζυγον τῆς μαγείρου εἰς τὴν ἀποθήκην ὅπως φέρῃ ἄχυρον καὶ τὸν τάπητα πρὸς ἐπίστρωσιν.

— Ἐξάίρετα, αἰ, αἰ, μὴ σπεύδεις! ἐφώνησεν ὁ Νικήτας εἰς τὸν ἵππον καὶ ἔθετε τὸ ἄχυρον ἐντὸς τοῦ ἐλυθρου.

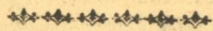
— Τώρα δὲ δὸς τὸν τάπητα ὅπως στρώσω. Ἰδοὺ τοιοῦτοτρόπως δύναται τις μετ' ἀναπαύσεως νὰ καθίσῃ, ἔλεγεν ὁ Νικήτας καὶ συγχρόνως ἐπραττεν ὅ,τι ἔλεγε, τοποθετῶν τὸν τάπητα ἐπὶ τοῦ ἄχυρου.

— Εὐχαριστῶ, ψυχὴ μου, εἶπεν ὁ Νικήτας εἰς τὸν σύζυγον τῆς μαγείρου, ὅταν δύο ὁμοῦ ἐργάζωνται εὐκολώτερον καὶ ταχύτερον ἐκτελεῖται ἡ ἐργασία. Λαθῶν δὲ τὰς ἡνίας καὶ καθίσας ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀμαξηλάτου ἔφερε τὸ ἐλυθρον εἰς τὸν πυλῶνα τῆς οἰκίας.

— Διάδουσα, διάδουσα (=Μπάρπα Νικήτα) ἐφώναζεν ὀπίσθεν τοῦ Νικήτου ὁ ἐπταετής υἱὸς τοῦ Βασιλείου Ἀνδρέεβιτς ὅστις φέρων μαύρην γούναν, νέα λευκὰ ἐκ χονδροῦ ἐριούχου ὑποδήματα καὶ χειμαρινὸν πῖλον κατεσπασμένως διηυθύνετο πρὸς τὸ ἐλυθρον.

— Λάβε καὶ ἐμέ, διὰ λεπτῆς φωνῆς ὁ παῖς παρεκάλει καὶ ἐπιμελῶς ἐκούμβωνε τὴν γούναν του.

— Ὅχι, ὄχι, φύγε περιστέρακι, εἶπεν ὁ Νικήτας καὶ σταματήσας τὸ ἐλυθρον ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἔθεσεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀμαξηλάτου τὸν ἀπαστράπτοντα ἐκ χαρᾶς υἱὸν τοῦ κυρίου του. (Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΕΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗ

Αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες, πρὸ τινων χρόνων ἀνήγγελλον ὅτι ἡ βουλὴ τῆς νοτίου Αὐστραλίας ἀκολουθοῦσα τὸ παράδειγμα τῆς νέας Ζηλανδίας ἐπεψήφισε νόμον περὶ τῆς παροχῆς ταῖς γυναῖξιν ἐκλογικῶν δικαιωμάτων. Ἡ βουλὴ ὥρισε διὰ τε τοὺς ἀνδρας καὶ τὰς γυναῖκας ὡς ἐλάχιστον ὄριον τῆς ἡλικίας τὸ 21 ἐτος, τὸ ποσὸν τῆς περιουσίας τὸ παρέχον τὸ δικαίωμα πρὸς ἐκλογὴν ἀντιπροσώπων ἐν τῇ ἀνω βουλῇ καὶ ἔδωκε ταῖς γυναῖξιν τὸ αὐτὸ πρὸς τοὺς ἀνδρας δικαίωμα ἐκλογῆς ἐν ἑκατέρᾳ βουλῇ. Ἐκτὸς τούτου αἱ γυναῖκες ἔλαβον ταύτην τὴν ὑπεροχὴν ὑπὲρ τοὺς ἀνδρας, ὅτι αὗται, κατὰ τὰς ἀσθενείας ἢ ὅταν διατρέψωσιν ἐν ἀποστάσει πέντε χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ τόπου τῶν ἐκλογῶν, δύναται νὰ δώσωσι γραπτῶς τὴν ψῆφον των ὑπὲρ τοῦ ἀρεστοῦ αὐταῖς ὑποψηφίου.

Ἡ κίνησις ὑπὲρ τῆς παροχῆς ταῖς γυναῖξιν ἐκλογικῶν δικαιωμάτων εἶχεν ἤδη ἀναφανῆ πρὸ πολλοῦ, πρὸ 30—40 ἐτῶν, ἀλλὰ μέχρι ἐσχάτων αὕτη δὲν ἔσχεν ἐπιτυχίαν καὶ μόνον μετὰ τὰς προσπάθειάς τοῦ πρὸς εὐρυσιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τῶν γυναικῶν ἰδρυθέντος τῷ 1888 συνδέσμου ἡ κίνησις αὕτη ἐνισχύθη καὶ ἔλαβε μεγάλας διαστάσεις.

Τὸ πρῶτον νομοσχέδιον περὶ τῶν ἐκλογικῶν δικαιωμάτων τῶν γυναικῶν προτάθη ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ φυσιολόγου Ἐδβάρδου Στίρλιγγ. Αἱ προσπάθειαι αὐτοῦ ὡς καὶ τοῦ διαδόχου του Κολδουνέλλη δὲν ἔμειναν ἀνευ ἀποτελέσματος, κατὰ δὲ τὸ παρελθὸν ἔτος ἡ βουλὴ τῆς νέας Ζηλανδίας ἐπεψήφισε νόμον περὶ τῆς παροχῆς ταῖς γυναῖξιν ἐκλογικῶν δικαιωμάτων ἐν ταῖς ἐκλογαῖς τῶν ἀντιπροσώπων. Τὸ παράδειγμα αὐτῆς ἠκολούθησε τὸ νομοθετικὸν σῶμα τῆς νοτίου Αὐστραλίας. Αἱ γυναῖκες ἐν νέᾳ Ζηλανδίᾳ ἤδη ἐπωφεληθήσαν τῶν δικαιωμάτων των καὶ 90200 ἐξ 190461 ἐκλογῶν ἔλαβον μέρος ἐν ταῖς ἐκλογαῖς τῶν ἀντιπροσώπων. Αἱ ἐκλογαῖς τῆς νοτίου Αὐστραλίας θὰ ἐξακρίβωσιν τὰ νέα των δικαιώματα οὐχὶ ἐνωρίτερον τοῦ 1896,

Ἡ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΕΝ ΙΝΔΙΑΙΣ

Ἡ ἀνταποκρίτρια τῆς Ἀγγλικῆς ἐφημερίδος Daily Graphic ἐπισκεφθεῖσα τὰς Ἰνδίας ἐπὶ σκοπῷ νὰ μελετήσῃ τὸν ἐν Ἰνδία βίον καὶ τὴν ἐκεῖ κοινωνίαν καὶ ἤδη ἀποστείλασα πολλὰς ἀξιοπεριέργους ἀνταποκρίσεις εἰς τὴν ῥηθείσαν ἐφημερίδα ἐν τῇ τελευταίᾳ τῆς ἐπιστολῇ περιγράφει τὴν ἐπίσκεψιν τῆς τοῦ πρώτου ἐν Βομβάη Ἰνδικοῦ θεάτρου.

Κατὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ῥηθείσης Λαίδης τὸ Ἰνδικὸν θεάτρον δύναται νὰ περιλάβῃ περὶ τοὺς χιλίους πενήκοντα θεατὰς. Τὰ μέρη αὐτὰ ἐν τοῖς θεάτροις τῆς Εὐρώπης συνήθως καταλαμβάνονται ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας, ἐν τῷ Ἰνδικῷ θεάτρῳ ἀποκλειστικῶς ἐπιφυλάσσονται εἰς τὰς κυρίας. Τὰ μέρη ταῦτα κείνται ὀλίγον χαμηλότερον τῆς κονίστρας καὶ δι' ὑψηλῆς κιγκλίδος χωρίζονται ἀπ' αὐτῆς, ὥστε αἱ κυρία εἶναι κεκρυμμένα ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῶν περιεργῶν. Ὅτε ἡ ῥηθείσα ἀνταποκρίτρια ἐδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ παρευρεθῆ ἐν τῇ παραστάσει δραματῆς τινος τοῦ ἐγχωρίου συγγραφέως Γουεράτη, ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου λίαν συμπαθητικῶς ἀπέβλεψεν εἰς τὴν αἴτησιν καὶ μάλιστα ἐπὶ τούτῳ ἐξεδήλωσε τὴν εὐαρέσκειάν τῆς εἰς τὴν ἀνταποκρίτριαν, ὡς τὴν πρώτην Εὐρωπαϊάν ἥτις ἐπισκέπτεται τὸ Ἰνδικὸν θεάτρον. Διὰ τὴν Ἀγγλίδα καὶ τοὺς ἀκολουθοῦσας τῆς ἐπίτηδες ἐν τῇ πρώτῃ θέσει ἐτέθησαν ἔδραι πολυτελῶς ἐπιστρωμέναι διὰ λαμπροῦ κιτρίνου ἀτλαζίου, ὁ ἴδιος δὲ διευθυντῆς τοῦ θεάτρου προὔπαντησεν αὐτὴν κατὰ τὴν εἴσοδον καὶ ἀνήτησεν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τῆς περιδέραιον ἐξ ἀνθέων ἰάσμου.

Ὅς οἰκωθεν ἐννοεῖται, ἡ Ἀγγλίς διήλθεν ὀλόκληρον τὴν νύκτα ἐν τῷ πρωτοτύπῳ τούτῳ θεάτρῳ μὴ ἀφαιρέσασα τὸ μυροδόλον τοῦτο περιδέραιον.

Τὸ θεάτρον ἦν πλήρες θαμῶνων. Τὸ δράμα καλούμενον Μαντσιγγ καὶ Ἀμπχατσαζίγκ ἔλαβε τὸ θέμα του ἐκ τινος ἀρχαίου Ἰνδικοῦ μύθου. Τὸ ἀπείριστον τοῦ περιεχομένου τούτου τοῦ δράματος, μεστοῦ ποικίλων παραλογισμῶν καὶ τινος καθαρῶς παιδικῆς ἀφελείας ἐσυγχωρεῖτο, ὡς ἀναφέρει ἡ Ἀγγλίς, οὐ μόνον ἕνεκα τῆς πολυτελοῦς διασκευῆς τοῦ θεάτρου, ἥτις θὰ ἐνεποιεῖ τιμὴν εἰς οἰονδήποτε Εὐρωπαϊκὸν θεάτρον, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα τῆς ἐπιτυχοῦς παραστάσεως τῶν ἠθοποιῶν. Τὰ πρόσωπα τῶν γυναικῶν ὡς ἐν τῷ ἀρχαίῳ Ἑλληνικῷ θεάτρῳ ὑπεδύοντο ἄνδρες οἵτινες τοσοῦτον ἐπιδεξίως ὑπεκρίνοντο ὥστε δυσκόλως θὰ ἠδύνατο τις νὰ ἀνακαλύψῃ

ὅταν θὰ γίνωσιν αἱ γενικαὶ ἐκλογαὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς βουλῆς. Ἐν γένει ἡ Αὐστραλία ἐν τῇ ῥηθείσῃ περιπτώσει ὑπερηκόντισεν οὐ μόνον τὴν Εὐρώπην ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀμερικὴν, ἐνθεθέδοθησαν ταῖς γυναῖξιν ἐκλογικὰ δικαιώματα μόνον ἐν δύο πολιτείαις, τῷ Κολοράδῳ καὶ Οὐόμινγκ. Ἐν Ἀγγλίᾳ καταβάλλουσιν ἰσχυρὰς προσπάθειάς ὑπὲρ τῆς εὐρύσεως πολιτικῶν δικαιωμάτων τῶν γυναικῶν ἀλλὰ μέχρι τοῦδε εἰς οὐδὲν πρακτικὸν ἀποτέλεσμα ἔληξαν. Ἀκόμη καὶ ἐν Γερμανίᾳ, ἐν τῇ χώρᾳ ἐν ἣ ἡ γυνὴ κρατεῖται ἐν μείζονι ὑποδουλώσει παρὰ τοῦ ἀνδρός, πρὸ τινος χρόνου ἐξηγέρθη τὸ ζήτημα ἐν τῇ βουλῇ περὶ τῆς παροχῆς ἐκλογικῶν δικαιωμάτων ταῖς γυναῖξιν. Ὁ ρήτωρ ὁ διεγείρας τούτο τὸ ζήτημα ὠμίλησε λίαν εὐγλώττως περὶ τῶν ἐξ ἑκατομμυρίων γυναικῶν, αἵτινες ἐξ ἴσου πρὸς τοὺς ἀνδρας δι' ἐπιμόνου ἐργασίας κερδίζουσι τὸν ἐπιούσιον ἄρτον. Οὗτος διὰ ζωηρῶν χρωμάτων ἐξέθηκεν τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγῶνος τὸν ὁποῖον ἐπίκειται ἐν Γερμανίᾳ νὰ διεξάγῃ περὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς γυναικὸς ὡς ἐνηλικίου ἀνθρώπου, καὶ ἔδειξε τὸ ἄδικον πολλῶν νομοθετημάτων περὶ τῶν γυναικῶν, νομοθετηθέντων μόνον ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν. Οὗτος λίαν ζωηρῶς ὑπερήσπιζεν ἐν γένει τὰς γυναῖκας, ἰδίᾳ δὲ τὰς Γερμανίδας διότι θεωρεῖ ταύτας ἰδίᾳ καταπιεζομένας ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν. Ἡ ἀγόρευσις του παρήγαγεν ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν καίτοι οἱ πλείστοι τῶν βουλευτῶν ἐν τῷ Γερμανικῷ κοινοβουλίῳ ἠναντιοῦντο εἰς τὴν παροχὴν ταῖς γυναῖξιν δικαιωμάτων τινῶν, ὅπερ καὶ ἐξέφρασαν διὰ τῶν εἰρωνικῶν ἐπιφωνημάτων πολλὰκις διακόψαντες τὸν λόγον τοῦ ῥήτορος. Ὅτε οὗτος εἶπεν ὅτι αἱ γυναῖκες ἐν Γερμανίᾳ ἀποτελοῦσι πλέον τοῦ ἡμίσεως τοῦ πληθυσμοῦ, ἐκ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τῆς βουλῆς ἠκούσθη ἡ ἱρωνικὴ φράσις: «σεῖς θεθαίως θέλετε νὰ εἰπῆτε—τὴν ὠραιωτέραν μερίδα τοῦ πληθυσμοῦ;» Ἄλλ' ὁ ῥήτωρ ἀταράχως ἀπήντησε ἀναί, τὴν καλλιτέραν» καὶ ἀνέπτυξε λεπτομερῶς ἐκεῖνα τὰ προσόντα αὐτῶν ἀνδρῶν ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνίᾳ. Ὅσον εὐγλώττως καὶ ἂν ἠγόρευεν ὁ πρόμαχος οὗτος τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς, ἀπίθανον φαίνεται τὸ, ὅτι οὗτος ἐπέσπευσε τὴν λύσιν τοῦ περὶ γυναικῶν ζητήματος ἐν Γερμανίᾳ, διότι ἐν τῇ συγχρόνῳ ἐκεῖ κοινοῖα ἐξακολουθοῦσιν ὑφιστάμεναι αἱ ἰσχυραὶ προλήψεις περιορίζουσαι τὴν σφαιρὰν τῆς ἐνεργείας τῆς γυναικὸς ἐν τῷ στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ. Ἐν τούτοις οἱ Γερμανοὶ θὰ ὑποχωρήσωσιν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν πίεσιν τῶν οἰκονομικῶν ὄρων οἵτινες διεγείρουσι τὸ περὶ γυναικῶν ζήτημα ἐν ἀπάσαις ταῖς χώραις καὶ ἰδίᾳ ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἐπιμόνως θὰ ἀπαιτήσωσι τὴν λύσιν αὐτοῦ.

τὴν ἀπάτην. Τὸ δράμα τοῦτο ἀπετελεῖτο ἐκ δώδεκα πράξεων καὶ πλήρους σκηνογραφημάτων ἢ παράστασις διήρκεσεν ἐπὶ ἑξ ὥρας καὶ, τὸ θαυμαστότερον, καθ' ὅλον τοῦτο τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θεατῶν δὲν ἐμειοῦτο.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ἐν τῷ περιοδικῷ Woman at Home ἀπαντῶσι λεπτομέρειαί τινες ἐκ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῆς βασιλίσσης Μαργαρίτας. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ περὶ τῆς βασιλίσσης ἀρθροῦ καλεῖ αὐτὴν οὐ μόνον λίαν προσηγῆ καὶ φιλόχαριν ἀλλὰ καὶ τὴν μόνην ἀνεπτυγμένην ἐκ τῶν βασιλισσῶν τῆς Εὐρώπης.

Ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα κατὰ βῆθος γινώσκει τὴν ἀγγλικήν, γαλλικὴν, γερμανικὴν, ἰσπανικὴν καὶ λατινικὴν καὶ ὁμιλεῖ τῆς γλώσσας τοσοῦτον τελείως ὡς τὴν μητρικὴν τῆς γλώσσης. Ἐκτὸς τούτου αὕτη ἐδιδάχθη καὶ τὴν Ἑλληνικὴν.

Ὁ Πετράρχης, ὁ Δάντης, ὁ Γέτε καὶ ὁ Σεκσπῆρος, ἰδίᾳ ὁ τελευταῖος εἶναι οἱ περιηγμένοι τῆς συγγραφεῖς. Αὕτη μάλιστα συνέγραψε ποιήματα περὶ τῶν ἡρώδων τοῦ Σεκσπῆρου, ἀλλὰ βεβαίως οὐχὶ ὅπως ἐκδώσῃ αὐτὰ.

Αὕτη ἀπέκτησε τὴν φήμην ἀκαμάτου καὶ ἀφόβου περιοδεύτριας καταφρονούσης τοὺς κινδύνους. Αὕτη πολλάκις ἐπὶ τῶν ἄλπεων ἐποίησε τόσον τολμηρὰς ἐκδρομὰς ὥστε ἐνέβαλεν εἰς ἑκστασιν καὶ αὐτοὺς ἐτι τοὺς ἐμπειροτάτους ὄρεινους ὁδηγούς. Ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα οὐδόλως δεῖκνυει σημεῖα καμάτου, αὕτη ἀνέρχεται εἰς τὰς ἀποκρημονοτάτους ἀτραπούς, τὰ ἄκρα τῶν ἀποκρημῶν βαράθρων τοσοῦτον ταχέως ὥστε οἱ ὁδηγοὶ μόλις προφθάνουσιν αὐτὴν. Αὕτη ἐκτὸς τῶν ἐπι τῶν ὄρεων ἐκδρομῶν δὲν ἀγαπᾷ ἐτέρας ἀσχολίας (sport) καὶ καταγίνεται περὶ τὴν ἀνθοκομίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἀφιερῶσθε δὲν ἀπάσας τὰς ἐλευθέρους τῆς ὥρας κατὰ τὸν χρόνον τῆς διατριβῆς τῆς ἐν Μόντσα.

Αὕτη τὴν ἐσπέραν καταγίνεται περὶ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν συγγραφὴν τὴν δὲ πρῶταν μέχρι τῆς τετάρτης ὥρας ἐπιδίδεται εἰς ἔργα φιλανθρωπίαις, δέχεται προσεχίας καὶ ἐπισκέπτεται ἐκεῖνα τὰ ἰδρύματα τῶν ὁποίων τὴν προστασίαν εἶχεν ἀναλάβει.

Ο ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ

Γ Α Μ Θ Σ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 14)

Γ'.

Ἀπὸ τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις, καὶ τὸν εἰλικρινῆ καὶ ἀδόλον τῆς λαλιᾶς τῆς τόνου, ἐγνώρισα ὅτι ἡ συνοδοιπόρος μου ἦτον μαθήτρια Παρθεναγωγείου, ἐπιστρέφουσα κατὰ τὰς διακοπὰς εἰς τὴν πατρίδα τῆς. Ἄλλ' ἂν ἡ ὁμιλία τῆς ἐφανέρωνε μεγάλην ἀφέλειαν καὶ ἄγνοίαν πλήρη τοῦ ἀθλίου τούτου βιβλίου τὸ ὅποιον ποτὲ χωρὶς πυρετὸν καὶ χωρὶς κίνδυνον δὲν ἀναγινώσκειται καὶ καλεῖται ἀνθρώπινος βίος, καὶ ὅμως ὑπὸ τὴν παρθενικὴν ἐκείνην δειλίαν ἀνεκαλύπτετο ἦθος εὐτολμον καὶ σχεδὸν ριψακίνδυνον καὶ εἰς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, τὸ φοβούμενον ἀκόμη νὰ προσηλωθῆ που, διεκρίνοντο τοσαῦτα σπέρματα πυρὸς καὶ πάθους, ὥστε ἠσθάνθη ὅτι, ἂν τὸ εὐμορφον αὐτὸ ἀγαλμάτιον δὲν ἦτο ἀκόμη νεάνις, δὲν ἦτον ὅμως οὔτε παιδίον πλέον.

Ἄ! ἂν ἦμην ἐλεύθερος, ἂν δὲν εἶχα δεθῆ με μισητὴν ὑπόσχεσιν ἂν ὅ,τι μ' ἔφερον εἰς τὴν ἄμαξαν ταύτην δὲν ἦτο ὁ μελετώμενος γάμος μου! . . .

Ἄλλ' εἶχα τρώντι ἐρωτευθῆ πρὸς τὴν νεάν ταύτην; Νομίζω νὰ εἶ, ὅσον ἂν φανῆ τοῦτο ἀπίθανον. Τοῦλάχιστον ὑπὸ τινὰ ἔποψιν, διότι πολλὰ καὶ ποικίλα εἶναι τὰ εἶδη τοῦ ἔρωτος. Ὁ ἔρωτος — ὁ πλήρης καὶ τέλειος ἔρωτος — σύγκειται ἀπὸ πέντε ἑξ τοῦλάχιστον ἔρωτας. ἔρωτες εἶναι ἀναμφιβόλως τόσοι, ὅσοι εἶναι καὶ αἱ ἐπι τοῦ ἐρωμένου προσώπου χάριτες καὶ ἐν τέλειαι, ἔως δὲ καὶ ἐλλείψεις.

Τὶ ἡγάπων εἰς τὴν νεάνίδα ταύτην; Τὴν μορφήν τῆς πρῶτον, ἔπειτα τὴν εἰλικρινείαν, τὴν ἀθωότητά τῆς, ὅλας τὰς ἀποφατικὰς τῆς ἀγνοίας τῆς ἀρετᾶς, ὅσας δὲν ἔχει πλέον ἢ ἀπαξ ἔρασθεισα γυνή, ὅσας δὲν ἔχουν, φεῦ! πλέον τόσαι καὶ τόσαι ἀπὸ τὰ σχολεῖα ἐξερχόμεναι νεάνιδες. Ἐλησμόνησα καὶ ἄλλο αὐτῆς θέλητρον τὴν συγκυρίαν, τὸ παράξενον τῆς ἀπαντήσεως καὶ τὸ νόστιμον τοῦ ἀπηγορευμένου καρπού. διότι ἤμην ἤδη ἔγγαμος, ἢ σχεδὸν ἔγγαμος, καὶ μεταξὺ ἡμῶν ἐφαίνετο ὑπάρχουσα ἄβυσσος.

Βεβαίως καὶ ἀναντιρρήτως, ἰδέα τις χαμερπῆς καὶ ἀτιμος δὲν ἔβαινε εἰς τὸν νοῦν μου. Τὶ ἤθελα λοιπὸν; Οὐτ' ἐγὼ δὲν ἤξευρα. Ἦμην εἰς κατήφορον τόσον ταχὺν καὶ ὀλισθη-

ρὸν, ὥστε εὐρέθη κατὰ χωρὶς νὰ νοήσω, καὶ χωρὶς νὰ ἔχω σκοπὸν ν' ἀπομακρυνθῶ τῆς κορυφῆς. Δὲν ἐσυλλογίσθη λοιπὸν ὅτι καλὴ ἦτον ἢ εὐκαιρία καὶ ἔπρεπε νὰ ὠφελθῶ, ἀλλ' ἔπραξα ὡς νὰ τὸ ἐσυλλογίσθη. Τοιαύτη εἶναι ἡ ἱστορία πάσης ἀδυναμίας καὶ παντὸς σφάλματος.

Οἱ ἵπποι ἐπροχώρουσαν βραδέως, δυσχερῆς καὶ ἀνάτης ἦτον ὁ δρόμος. Τινὲς τῶν ἐπι τῆς ὁροφῆς ἢ εἰς τὸ ὀπισθεν τῆς ἀμάξης κλεισμα καθήμενοι εἶχαν καταβῆ, καὶ ἐβάδιζον ἐμπροσθεν αὐτῆς, οἱ μὲν δεδεμένους με μαντίλιον ἔχοντες τὰς κεφαλὰς, οἱ δὲ ἐνδεδυμένοι τοὺς μανδύας τῶν, ὅλοι προσπαθοῦντες νὰ ἐξαιμαδιάσουν ὅπως καλῆτερα ἠδύναντο, καὶ ἐκπέμποντες ἐμπροσθεν τῶν τῆς ταχείας πνοῆς τῶν τῶν ἀτρὸν ἀναβαίνοντα σπειροειδῶς εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς καπνὸν κατὰλευκον.

Ὀλίγον ὀπισθεν καὶ βαρέως περιπατῶν ὁ καλὸς μου γείτων ἐπάσχιζε νὰ γεμίσῃ καὶ νὰ ἀνάψῃ τὴν ἀγαπητὴν του καπνοσύριγγα, μηδὲν συλλογίζόμενος ὅτι ἡ ἀπουσία του ἐπέφερε τὸν παραμικρὸν εἰς τὴν θυγατέρα του κίνδυνον. Ὁσον ἂν ἦναι μακρὸς ὁ εἰς τὸν δρόμον μας ἀκίφορος, καὶ μὲ ὅσην ἂν τὸν ἀναβαίνωμεν βραδύτητα — ἐκτὸς ἂν θελήσωμεν νὰ σταματήσωμεν — εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ φθάσωμεν τὸ τέρμα του. τοῦτο συλλογισθεῖς, ἐπροθυμοποιήθη νὰ ὠφελθῶ ἀπὸ τὰς χαρισθείσας εἰς ἡμᾶς ὀλίγας στιγμὰς, τοῦλάχιστον πρὸς ἀπλήν δοκιμὴν κατὰ πρῶτον διότι πρέπει πάντοτε ν' ἀρχίζωμεν ἀπὸ κατὶ.

Ἄλλ' ἐδῶ ἐγεννᾶτο ἡ ἀμηχανία.

Καὶ διὰ τοὺς εὐφρεῖς καὶ διὰ τοὺς ἀνοήτους, τὸ πρῶτον βῆμα εἶναι τὸ δύσκολον εἰς τὸν ἔρωτα ἰδίως ἢ ἀρχὴ εἶναι τὸ πᾶν, διότι, ἀφοῦ ἀπαξ ὁ πάθος συντριβῆ, οἱ ἔρασταί φιλοτιμούνται ποῖος πρῶτος νὰ εὐκολύνῃ τὸν ἄλλον, καὶ νὰ τοῦ καθάρσῃ τὸν δρόμον.

Ἄπ' τὰ μαθήματά μου ὅλα, τὴν ἀρχὴν καλὰ γνωρίζω.

Τὸν στίχον τοῦτον εἶπεν ὁ Μικρογιάννης, καὶ κατὰ τοῦτο ὁ Μικρογιάννης ἦτον μέγας ἀνθρωπος. Πόσα τῶ ὄντιθαυμάσια ποιήματα ἔρωτος καὶ πόθους δὲν ἀπέτυχα δι' ἑλλειψιν προοιμίου δι' ἑλλειψιν τῆς σατανικῆς ταύτης ἀρχῆς, τῆς ὁποίας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λαμβάνουν τὸν τόπον αἱ περὶ βροχῆς καὶ ζέστης ὁμιλίαι!

Καὶ τοῦτο, μὰ τὴν ἀλήθειαν, συνέβη καὶ τότε μὴν ἠξέυρων τί νὰ εἰπῶ, ἀρχισα νὰ λαλῶ περὶ τοῦ καιροῦ.

— Λαμπρὰν ἡμέραν θὰ ἔχωμεν σήμερον, εἶπα.

— Ὁμίλη πολλὴ εἶναι, εἶπεν ἡ νεάνις κυττάζουσα τὴν ἐμπροσθεν αὐτῆς ἀπλωμένην ὀθόνην τῶν λευκῶν τῆς γῆς ἀναθυμιάσεων.

— ὦ! μὴ σὰς μέλη, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὁ

ἥλιος θὰ τὴν διασκορπίσῃ ὡς ἐκ θαύματος.

— Καιρὸς εἶναι βέβαια διὰ τὰς ὡραίας ἡμέρας. ἐμβῆκε σχεδὸν ὁ Μάιος, καὶ πάντοτε βροχῆ καὶ ψυχρὸς ὡς τὸν χειμῶνα δὲν ὑποφέρεται.

— Μισεῖτε λοιπὸν τὸν χειμῶνα. ὅστος ὅσον ἔχει, νομίζω, καὶ αὐτὸς τὰ καλὰ του.

— Δὲν γνωρίζω, ἐγὼ τοῦλάχιστον, τί καλὰ ἔχει.

— Καλὲ, τί λέγετε, κυρία μου; Τὸν χειμῶνα ἔχομεν τὰς συναναστροφὰς, τοὺς χορούς, τὰ θεάτρα.

— Μάλιστα δι' ὅσους χορεύουν καὶ διασκεδάζουν. ἀλλὰ διὰ τοὺς ἄλλους;

— Δὲν ἐχορεύσατε αὐτὸν τὸν χειμῶνα;

— ὦ! μάλιστα κύριε. Ἐχορεύσα, καὶ συχνὰ μάλιστα. . . Ἄλλὰ γυναῖκες μὲ γυναῖκας, ἐνοεῖται δὲν ἦτο πολὺ διασκεδαστικόν.

— Πῶς! μόνον γυναῖκες!

— Μάλιστα, κύριε. Εἰς τὸ μοναστήριον νεοὶ δὲν ἐμβαίνουν. Τὰ μεγαλῆτερα κοράσια εἰχαν τὴν θέσιν τῶν ἀνδρῶν. ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ ἴδιον.

Ἄπορῶ πῶς δὲν ἐξεκαρδίστην γελῶν.

Μολταταῦτα, ἠκολούθησε σοβαρῶς, ἐλπίζω νὰ ἀποζημιωθῶ τὸ ἐρχόμενον ἔτος.

— Ἀρχισα τότε νὰ προσέχω ν' ἀποζημιωθῆ, θὰ εἰπῆ, τὸν ἐρχόμενον χειμῶνα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς συναναστροφὰς, εἰς τὰ θεάτρα, εἰς τοὺς χορούς. νὰ χορεύει κατ' ἡμέραν ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ πράττῃ μέχρι κόρου ὅ,τι πρότερον μὲ πολλὴν τῆς θλίψιν τῆς ἦτον ἀπηγορευμένον. Ἄλλὰ τότε, δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι εἰς τὸ μοναστήριον.

Ἐτελείωσεν ἄρα γε ἡ μαθητεία τῆς; Οὕτως ἔπρεπε νὰ εἶναι, μολονότι εἶχεν ἀκόμη μικρὰ τινα πράγματα νὰ μάθῃ, ἀλλὰ τὰ μικρὰ ταῦτα δὲν τὰ διδάσκει τὸ μοναστήριον.

Θὰ ἐμβαῖνα διὰ τοῦτο εἰς ἄλλεπαλλήλους ἐρωτήσεις, ἂν δὲν τὸ ἐνόμιζα περιττὸν διότι εἶχα τοῦλάχιστον τόσην ἐπιθυμίαν νὰ λαλῆ, ὅσην ἐγὼ νὰ μανθάνω. Ὅθεν καὶ περιωρίστην εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἀκροατοῦ.

— Μὲ ὑπανδρεύουν, ἐπρόσθεσεν ἡ νεάνις, νεύουσα χαμαὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

Τὸ μὲ ὑ π α ν δ ρ ε ῦ ο υ ν τοῦτο ἦτο περιεκτικώτερον ὀλοκλήρου βραψφθίας.

Μὲ ὑ π α ν δ ρ ε ῦ ο υ ν, δηλαδὴ δὲν εἶμαι πλέον κοράσιον καθὼς ἐχθές, εἶμαι ἀκόμη κόρη, πλὴν ὑπομονῆ. θὰ μὲ εἰπῶν κυρίαν ἐντὸς ὀλίγου. θὰ ἔχω καζιμίριον καὶ σύζυγον νὰ δεῖξω.

Μὲ ὑπανδρεύουν — δηλαδὴ μετ' ὀλίγον θὰ περιπατῶ μετὰ τὴν κεφαλὴν ὀρθὴν, ἂν καὶ σήμερον νεύω χαμαὶ τοὺς ὀφθαλμούς ὡς παρθένος. δὲν θὰ ὑπακούω πλέον εἰς διδασκάλους καὶ ὑποδιδασκάλους, οὔτε καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πατέρα μου. θὰ λέγω καὶ ἐγὼ θέλω.

Με ὑπανδρεύουν — δηλαδή μετ' ὀλίγον θά ἦμαι κάτι τι ὡς βασίλισσα, δεχομένη σεβασμούς καὶ προσκινήσεις πανταχόθεν· θά ἔχω ὀλόγυρά μου ἄλλους μὲν λέγοντας, ὅτι εἶμαι ὠραία, ἄλλους δὲ ὅτι εἶμαι εὐφυής, καὶ κολακεύοντάς με μυριτρόπως. "Ἔως τώρα μόλις μ' ἐκύτταζαν· εἰς τὸ ἐξῆς θά ἦμαι τὸ κέντρον τῶσων βλεμμάτων, τῶσων φροντίδων, τῶσων περιποιήσεων. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἀπὸ τοῦδε θά ἔχουν νὰ κάμουν μ' ἐμέ.

Με ὑπανδρεύουν — ἔπρεπεν ἀκόμη νὰ σημαίνει· ἐγθές, δὲν ἠγάπων κανένα· σήμερον ἀγαπῶμαι καὶ ἀγαπῶ! Ἐγθές, ἔζων διὰ τὸν ἑαυτὸν μου· εἰς τὸ ἐξῆς θά ζῶ πρὸ πάντων δι' ἄλλον ὅστις ἔχει τὴν ζωὴν μου, ἔχει ὅλα ὅσα ἀνήκουν εἰς ἐμέ, τοὺς λογισμούς μου, τὴν ἡλικίαν μου! Ἴδου διατί εἶμαι ὑπερήφανος, καὶ διατί εἶμαι εὐτυχεστέρα ἀκόμη παρότι εἶμαι ὑπερήφανος!

Ἄλλ' εἰς τὰς διεσθαρμένους μας κοινωνίας, μεταξύ δέκα παρθένων ὑπανδρευομένων, αἱ ἐννέα πᾶν ἄλλο συλλογιζόνται πρᾶ τὸν νυμφευόμενον αὐτὰς σύζυγον. Ὁ σύζυγος παριστάνει τὴν ἐλευθερίαν, τὴν πολυτέλειαν, ὅλας τῆς τύχης καὶ τῆς ματαιότητος τὰς ἀπολαύσεις. Ἀποβλέπουν λοιπὸν εἰς τὸν γάμον ἀφηρημένως, ὡς εἰς ἀντικατοπτρισμὸν ἀπατηλὸν, τὸν ὁποῖον ἡ νεανική των φαντασία βλέπει με προκατειλημμένους εὐνοϊκῶς ὀφθαλμούς. Ὁ καλὴ τερος λοιπὸν σύζυγος εἶναι ἐκεῖνος ὅστις εὐκολύνει περισσώτερον τὴν πολυτελῆ ταύτην καὶ ἐπιδεικτικὴν εὐημερίαν, πλήρη θεληγῆτρων εἰς τὴν φαντασίαν διὰ τὸν ἕως τότε λιτὸν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκογενείας βίον. Ποῖα δὲ τὰ ἐπακόλουθα τῶν παραδόξων τούτων ἰδεῶν, ἄς τὸ παραλείψωμεν.

Με ὑπανδρεύουν, εἶπεν ἡ κυρία Πιπίνα. Δὲν ἠθέλησα λοιπὸν καὶ ἐγὼ νὰ φανῶ ὀλιγώτερον μεταδοτικός.

— Καὶ ἐμὲ ὡσαύτως, εἶπα.

— Καὶ σὰς, κύριε;

— Ναί, κατὰ δυστυχίαν, κυρία μου.

Τὸ κατὰ δυστυχίαν δὲν παρετηρήθη· ἤκουσε μόνον τὸ ἄλλο. Ἐκεῖνο τὸ καὶ ἐμὲ ὡσαύτως ἔφρασε νὰ μὲ κάμῃ νὰ διατρέξω εἰς ἐν δεύτερον λεπτόν πολλῶν ἡμερῶν δρόμον πλῆσιον τῆς παιδίσκης ταύτης, ἥτις ἔρριψε τότε ἐπάνω μου γλυκὺ καὶ φιλικὸν σχεδὸν βλέμμα· τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν συμπάθειαν ἐχρῶσθαι βεβαίως εἰς τὴν θέσιν τοῦ μελλονύμφου. Πόσον ἤρμοζεν ὅμως εἰς ἐμέ τότε ὅτι ὑπήγαινα νὰ νυμφευθῶ!

Ἀναμφιβόλως, ἀξίωσιν δὲν εἶχα νὰ ἐκτοπίσω τὸν ἀντραστὴν μου, καὶ νὰ καταλάβω θέσιν τὴν ὁποίαν ἡ συνθήκη τῆς κυρίας Σωφρονίας

δὲν μ' ἐπέτρεπεν οὔτε καν νὰ φαντασθῶ. Μολαταῦτα, εἶχα ἀποφασίσει νὰ προχωρήσω, χωρὶς νὰ συλλογισθῶ ποῦ ἠδυνάμην νὰ φθάσω. Πιστεύω κάποτε εἰς τὸ πεπωμένον· λέγω ὅτι ἐκεῖ μόνον φθάνομεν ὅπου εἶνε γεγραμμένον ὅτι πρέπει νὰ φθάσωμεν, ὅτι καὶ ἂν πάθωμεν λαμβάνοντες ταύτην μᾶλλον ἢ ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν· ὅθεν πρὸς τί νὰ στενοχωρώμεθα, πρὸς τί νὰ συλλογιζώμεθα, πρὸς τί νὰ προβλέπωμεν; Τὸ φέρον ἄς μᾶς φέρῃ· κάπου θά φθάσωμεν.

— Γρήγορα; . . . με ἠρώτησε δειλῶς καὶ περιέργως συνάμα.

— Μόλις φθάσω διὰ τοῦτο καὶ μόνον ὑπάγω.

— Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως, εἶπε τότε καὶ αὐτὴ.

— Ἀλλὰ σεῖς τοῦλάχιστον, κυρία μου, ἐσυμβουλευθήτε τὴν κλίσιν τῆς καρδίας σας . . . τὸν γνωρίζετε βεβαίως τὸν κύριον σύζυγόν σας· ἐνῶ ἐγὼ . . .

— Ἐνῶ σεῖς, κύριε;

— Δὲν γνωρίζω καν τὴν μνηστὴν μου.

— Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως.

— Πῶς! κυρία μου, καὶ σεῖς . . .

Ἡ ἀμαξία ἐστάθη· εἶχαμεν φθάσει εἰς τὴν κορυφὴν. Πρὶν λιθῶ καιρὸν νὰ τελειώσω τὴν φράσιν μου, ὁ πατὴρ ἐπρόβαλεν εἰς τὴν θυρίδα τὸ πχύ του πρόσωπον, καὶ κατέλαβε τὴν θέσιν τοῦ πλησίον τῆς θυγατρὸς του. Τί ἀτυχία!

Ὅτι προεῖπα ἐγένετο. Ἡ ὀμίχλη διεσκέδαζετο ὀλίγον ἀπὸ τὰς λαμπράς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας· ἐντὸς μιᾶς ἢ δύο ὥρων θά εἶχαμεν ζέστην ἀνυπόφορον. Ἡ νεᾶνις ἐξετύλιξε τὴν κεφαλὴν τῆς, καὶ ἐξάγουσα μικρὸν κάτοπτρον, ἀρχίζε νὰ διυλίξῃ με τὸ ἐν τῶν κτανίων τῆς τοὺς πίπτοντας ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς μακροὺς καὶ ξανθοὺς πλοκάμους. Κόπος, ἀταξία ἢ πλεόν ἀφρόντιστος, κόμη ἀμελῶς διεσπαρμένη, ἐνδύματα κατατετριμμένα, ὅλα ἀρμάζουν εἰς ταύτην τὴν ἡλικίαν. Καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο τῆς νεότητος καὶ τῆς καλλονῆς ἐμελλεν, αὔριον ἢ μερῆριον, νὰ γείνη κατάκτημα μαθητοῦ τινος ἐργαστηρίου, καὶ οὕτω νὰ μετχμορφῶθῃ ὁ ἀγγελος εἰς κοινὴν πωλήτριαν. ὦ λύπη! ὦ αἰσχός! ὦ καταδική!

Καὶ εἰς τὸ κακὸν καὶ εἰς τὸ καλόν, δὲν ἀρκεῖ ἡ θέλησις, χρειάζεται δύναμις· καὶ ἐδῶ ἡ περίστασις ἦτον ἀκαθώδης. Ἐκαμα οὐσιώδη ἀνακάλυψιν ἤξευρα ὅτι ἡ ὑπανδρεία τῆς κυρίας Πιπίνας δὲν ἐγένετο κατ' ἐκλογὴν καὶ συγκατάθεσιν τῆς, ὅτι δὲν ἦτον οὔτε ἔρωσ οὔτε κλίσις εἰς τὸ μέσον, ὅτι, ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὁ ἐχθρὸς τὸν ὁποῖον ἔλεγα νὰ νικήσω δὲν ἦτον, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν, λίαν ἀξιοφόβος· τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἦτον βεβαίως ἀξίον λόγου, διότι τὸ φρούριον θά ἦτον ἀπόρητον, ἂν ὁ μελλονύμφος ἦτον ἐπίσης εἰς τὴν νύμφην ὡς καὶ εἰς τὸν πενθερὸν

ἀρεστός. Καὶ μολαταῦτα, τὸ ἔργον μου ἦτον ὄχι ὀλίγον δυσχερές· ἔπρεπε νὰ λυθῶ συγχρόνως ἀπὸ τὰ δεσμά μετὰ τὰ ὅποια ἡ καλοκάγαθία τῆς φιλάτης θείας μου με εἶχε δέσει, καὶ συγχρόνως νὰ ἐλκυσθῶ μέχρι δεσμῶν τὴν καρδίαν θυγατρὸς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν τοῦ πατρὸς τῆς, χωρὶς ἄλλο μέσον παρὰ τὴν εὐγλωττίαν μόνην τῶν ὀμμάτων, καὶ τοῦτο ἐντὸς 24 ὥρων. Ἄς προχωρήσω, εἶπα ὡστόσον, καὶ ὁ Θεὸς βοηθός. Ἡδυνάμην δὲ κάλλιστα νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν θεῖαν βοήθειαν, διότι, ἂν ὄχι ἄλλο, ἀπάτη καὶ διαφθορά δὲν ἐμβαίνεν εἰς τὸν σκοπὸν μου.

Ἡ νεᾶνις, ἀφοῦ ἔθεσεν εἰς τάξιν καὶ ἀρμονίαν τὴν κυματίζουσαν κόμην τῆς, ἐρευνῶσα τὸν σάκκον τῆς ἐξήγαγε κύλινδρον χαρτίων, τὰ ὅποια ἀπὸ τὴν ὅλως εἰδικὴν μορφήν των ἐγνώρισα ὅτι ἦσαν ἐπιφυλλίδες ἐφημερίδων. Νὰ σὰς εἰπῶ τίνος ἐφημερίδος, εἶναι ἀδύνατον, διότι μόνον τὸ κάτω πάτωμα εἶχε μείνει, τὸ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς φιλολογίας διωρισμένον, καὶ προσιτὸν ἐπίσης καὶ εἰς μεγάλους καὶ μικροὺς νόας, καὶ εἰς μεγάλα καὶ μικρὰ βαλάντια.

Φαίνεται ἐκ τούτων ὅτι ἀναγινώσκονται μυραιοστοραὶ εἰς τὰ σχολεῖα καὶ μοναστήρια, κρυφίως ἴσως, ἀλλ' ὡς τόσον ἀναγινώσκονται, ἐνῶ ἔπρεπε μετὰ πᾶσαν αὐστηρότητα νὰ ἐμποδίζωνται.

Δι' ἐμέ, καλὸν ἦτον ὅτι τὸ ἔμαθα· ἡ ἀνγκάλυψις αὐτὴ ὕψωσε κατὰ εἴκοσι τοὺς ἑκατὸν τὰς μετοχάς μου· κέρδος ἀξιολόγον! Ἀνάγκη ἦτον ἐν τούτοις ν' ἀρχίσω τὸ ἔργον μου. Καιρὸν εἶχα νὰ μελετήσω ἐν ἀνέσει τὸ σχέδιόν μου, διότι ἡ φίλη ἐβυθίσθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν μετὰ τὴν προσοχὴν καὶ λαιμαργίαν, ὥστε ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς τριῶν πυκνοτάτων στηλῶν, ἔλεγεσ ὅτι κόσμος ἄλλος δι' αὐτὴν δὲν ὑπῆρχεν.

Κατ' ἀρχὰς συνέλαβα τὴν ἰδέαν ν' ἀρχίσω τὴν πολιορκίαν, ἐμβαίνων εἰς ὀμιλίαν μετὰ τὸν πατέρα, σύνηθες εἰς παρομοίας περιστάσεις στρατήγημα. Ἡ ἀνοικτὴ δὲ καὶ ἀδολος φυσιογνωμία του ὑπέσχετο πληρεστάτην ἐκ μέρους του ὑποδοχὴν. Ἀλλὰ παρητήθη εὐθὺς τοῦ μέσου τούτου τῆς ἐφόδου, διότι τὸ θεωρήσα ὅλως μάταιον· ὁ καλὸς ἄνθρωπος εἶχε δώσει τὸν λόγον του, καὶ, ὅσῃ ἂν τοῦ ἐνέπνεα συμπάθειαν μετὰ τὰς θωπείας μου, δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ ἐλπίσω ἀνατροπὴν συμφωνίας ἐγγὺς οὔσης νὰ ἐκτελεσθῇ.

Ἐνῶ λοιπὸν ἐσκεπτόμην περὶ ἄλλου τρόπου ἐφόδου, ἡ ἀμαξία ἔτρεχε καὶ ὁ καιρὸς συγχρόνως· καὶ, καθὼς ἐγὼ ἐβάδιζα, ἦτον φόβος πολὺς μὴ με καταλάβῃ τὸ τέλος τοῦ ταξιδίου τόσον ὀλίγον προχωρημένον, ὅσον ἤμην εἰς τὴν ἀρχὴν. Ὅθεν ἤρχιζα πλέον νὰ καταφρονῶ τὸν

ἑαυτὸν μου διὰ τὴν ἀγῶνον ὅλως φαντασίαν μου, ὅταν ἡ ἀμαξία ἐσταμάτησεν εἰς σταθμὸν τινα ὅπου ἔπρεπε νὰ μείνωμεν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας.

Ἀμέσως τότε ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θυρίδα τῆς ἀμαξίας ὑπρέτης πανδοχείου, προσκαλῶν τοὺς ὄδοιπόρους νὰ καταβοῦν, καὶ νὰ προγευθοῦν καφὲν μετὰ γάλα, καὶ ἄλλα τινὰ φαγητά· πρόχειρα.

— Ἀκούς ἐκεῖ, ἀκούς ἐκεῖ, πῶς δὲν ἐρχόμεθα· ἐξεφώνησεν ὁ κατὰ προσδοκίαν πενθερός μου. Ἐλα, Πιπίνα μου, γρήγορα· μόλις ἔχομεν καιρὸν νὰ ροφήσωμεν ὀλίγον καφὲν· δὲν ἔχομεν βέβαια σκοπὸν νὰ περάσωμεν ἐδῶ τὴν νύκτα.

— Εὐχαριστῶ, πάτερ μου, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις, χωρὶς νὰ σηκώσῃ καν τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τὴν ἀγαπητὴν τῆς ἐπιφυλλίδα· δὲν πεινῶ παντάπασιν.

— Καλὲ, καλὲ, τί λέγεις; καφὲν, καλὲ, μετὰ γάλα ζεσταμένον . . .

— Εὐχαριστῶ, πάτερ μου· εἶνε πολλὰ πρωτὶ ἀκόμη.

— Ὅπως θέλῃς· τόσῳ χειρότερα διὰ σὲ ἂν ὕστερα πεινάσῃς· ποῖος σοῦ πταίει;

Καὶ, ταῦτα λέγων, ἔθετε τὸν ἕνα πόδα καὶ μετὰ ταῦτα τὸν ἄλλον εἰς τὸ ὑποπόδιον τῆς ἀμαξίας, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου ἐπάτησε καὶ μετὰ τοὺς δύο τὴν γῆν.

— Εἶχα μαζωχθῆ εἰς τὴν γωνίαν μου ὥστε νὰ φαίνωμαι τὸ πλέον ἀκακὸν ζῶον τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ καὶ δὲν ἦτο ἀνάγκη τοσοῦτων προφυλάξεων, διότι ἀνύποπτος ἦτον ὁ γενναῖος, οὔτε συνέλαβε καν τὴν ἰδέαν ὅτι ἦτον φρονιμώτερον καὶ εὐσχημώτερον νὰ προσκαλέσῃ τὴν θυγατέρα του νὰ τὸν συνοδεύσῃ.

Ὁ πανδοχεὺς μ' ἐπροσκάλεσεν ἐπίσης νὰ καταβῶ καὶ νὰ τὸν συνοδεύσω εἰς τὴν τράπεζαν τῶν ξένων του· ἀλλὰ, καὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἂν ἤμην νυστικός, δὲν θ' ἄφαινα τὴν θέσιν μου εἰς παρομοίαν στιγμὴν.

Δ'

— Λοιπὸν, κύριε, μοῦ εἶπε μετὰ μικρὰν παύσιν στραφεῖσα αἰφνίς πρὸς ἐμέ, ἐσχηματίσθαι βέβαια εἰς τὴν ἰδέαν σας τὴν εἰκόνα τῆς νέας τὴν ὁποίαν θά νυμφευθῆτε; Εἶνε ὠραία, ἐν πρώτοις;

— ὦ! ἀγγελος!

— Μαλλίαν μαύρα;

— Ὅχι, μαλλίαν ξανθὰ ὡς τὰ ἐδικά σας.

— Ἄ κύριε, τὰ μαύρα εἶνε ὠραιότερα.

— Δὲν τὸ φρονῶ.

— Καὶ οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοί, τότε;

— Ναί, οἱ μεγάλοι γαλανοὶ ὀφθαλμοί, ὡς οἱ βλέποντές με ταύτην τὴν στιγμὴν.

Ἐκοκκίνισεν.

— Ἀλλὰ, κύριε, δὲν πρόκειται περὶ ἐμοῦ.

— Καὶ ἂν, κατὰ μίαν τῶν ἀνηκούστων ἐκείνων περιπτώσεων τὰς ὁποίας δὲν θέλομεν νὰ πιστεῦσωμεν, ὠμοιάζετε κατὰ πάντα μετὴν σὺ ζυγὸν μου;

— Ἄν εἰς ἄλλην παρὰ παιδίον ἔλεγα ταῦτα, θὰ μ' ἐπερίπαιξε· ἀλλ' εἶχα νὰ κάμω μετὰ ἄθῳαν ὀλωσδιόλου, καὶ τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει.

— Τὴν εἶπατε ὅμως πολὺ ὠραίαν;

— Μήπως ἤπατήθην;

— Ἡ κυρία Πιπίνα ἐκοκκίνισε καὶ πάλιν.

— Τότε λοιπὸν, κύριε, μοῦ εἶπε μετὰ πονηρίαν ἥτις μοῦ ἔδωκε πολλὰ καλὴν ἰδέαν περὶ τῆς εὐφυΐας τῆς, ἂν τόσον εὐκόλα εἶνε κἀνεὶς ἀγγελος ὠραιότητος, δὲν ἤξεύρω διατὶ θὰ λυπηθῆτε, ἀφοῦ πληθὺν τοιούτων ἀγγέλων ἤμπορεῖτε ν' ἀπαντήσετε.

Ἀπεκρίνετο δὲ οὕτως ὡς εἰς ἀπλοῦν φιλοφρόνημα, διότι δὲν εἶχε τὴν παραμικρὰν ἰδέαν τοῦ κρυφίου σκοποῦ πρὸς τὸν ὁποῖον πασαμῖα τῶν φράσεων μου ἔτεινεν· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐξηγηθῶ σαφέστερον.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ ἀπεκρίθην.

Ἐγεινέ καὶ δευτέρα παύσις, καὶ νέα σιωπή. — Κύριε, ἐπανελάθεν ὡς σκεπτομένη, ἀρά γε ὅλοι οἱ νυμφευόμενοι ἄνδρες σχηματίζουν ὡς ἡμεῖς μετὰ τὴν φαντασίαν τῶν εἰκόνα τινα, τὴν ὁποίαν ἢ μέλλουσα σύζυγός των πρέπει νὰ ὁμοιάζῃ, ἄλλως δὲν τὴν ἀγαποῦν;

Ἡ νεᾶνις, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, διευκόλυνε τὴν μελετωμένην τῆς ὁμιλίας μου σειράν· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ὠφεληθῶ. Δὲν ἐπρόκειτο νὰ εἰπῶ ἀλήθειαν, ἀλλὰ νὰ ἐπιτύχω ἔπειτα, τὸ τέλος νομιμοποιεῖ πάντοτε τὰ μέσα.

Ἀπεκρίθην λοιπὸν καταφατικῶς μετὰ τὴν μεγαλύτεραν ἀναισχυντίαν.

— Ἄν ἦναι τοῦτο, ἠκολούθησε, καὶ ἐκεῖνος ἐπλασεν ἰδανικὴν εἰκόνα.

— Ποῖος;

— Ὁ μέλλον νυμφίος μου, κύριε, ἀνυπομόβως ἀπεκρίθη.

— Ἄ! ναι, τὸ εἶχα λησμονήσει.

— Πολὺ καλὴ, κύριε; ἂν ἔφθασε νὰ σχεσιασθῇ καὶ αὐτὸς καθὼς ἡμεῖς τοιαύτην εἰκόνα, καὶ δὲν θέλῃ νὰ κάμῃ κάμμειαν πρὸς χάριν μου συγκατάθεσιν, πρέπει νὰ ἀπελπισθῶ ὅτι θὰ μ' ἀγαπήσῃ ποτὲ ὁ σύζυγός μου. Εἶναι ἀλήθεια;

— Καλὲ, ὅχι δὲ, κυρία μου...

— ὦ! μὴ ζητῆς νὰ με παρηγορήσῃς. Ὁ σύζυγός μου δὲν θα μ' ἀδαπήσῃ ποτὲ· διότι πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ὁμοιάσῃ ἀπαρράλλακτως μετὰ τὴν εἰκόνα τῆς φαντασίας του;

— Ἄ! ἂν σὰς εἶχεν ἰδεῖ.

— Ἄλλὰ δὲν με εἶδε. Καὶ ὁ πατήρ μου ὁ ἴδιος δὲν τὸν εἶδε ποτὲ.

— Πῶς! οὔτε ὁ πατήρ σας;

— Ὅχι, κύριε· τὸ συνοικέσιον ἐσυμφωνήθη μεταξὺ στιγγηνῶν. Ὁ πατήρ μου εἶναι πλούσιος· μοῦ δίδει πολλὴν προίκα· Ὁ νέος καὶ τώρα ἔχει ἰκανὴν περιουσίαν, ὡς φαίνεται, καὶ κληρονομίαν ἐλπίζει μεγάλην· περισσότερον δὲν ἐχρειάζετο διὰ τὸν πατέρα μου. Ἄς εἶχε τοῦλάχιστον πληροφορηθῆ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς περὶ τοῦ ἰδανικοῦ μέρους τῆς μνηστείας μου! ἦτον τὸ μικρότερον πρᾶγμα, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Ἀναμφιβόλως.

— Ἄν ἐγνώριζε τοῦτο, θὰ ἤξευρα πῶς νὰ φοβῆθῃ, καὶ θὰ ἔκριεν ἂν μοῦ ἤρμοξε τοιοῦτος σύζυγος· τώρα ὅμως φοβοῦμαι μὴ ζήσω δυστυχῆς τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἡμερῶν μου· διότι θὰ ἦμαι βεβαίως δυστυχῆς ἂν καταλάβω ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷ.

— Καὶ νομίζετε ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος σκοπελὸς τὸν ὁποῖον ἔχετε νὰ φοβηθῆτε;

— Καὶ μικρὸν σὰς φαίνεται τοῦτο, ὥστε θέλετε καὶ ἄλλο;

— Ἄλλὰ, κυρία μου, λέγετε νὰ σὰς ἀγαπήσῃ ὁ σύζυγός σας· τοῦτο σημαίνει, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ὅτι αἰσθάνεσθε εἰς τὸν ἑαυτὸν σας τὴν θέλησιν, τὴν ἀνάγκην νὰ τοῦ ἀνταποδώσετε τὰ ἴσα.

— Καὶ εἶχετε περὶ τούτου ἀμφιβολίαν, κύριε;

— Παραδέχομαι ὅτι σὰς εὐρίσκει ἀπαράλλακτον μετὰ τὴν ὁποίαν ἐπλασεν εἰκόνα· ποῖος σὰς βεβαιώνει ὅτι θὰ ἦσθε διατεθειμένη νὰ τοῦ ἀνταποδώσετε κλίσιν ἀντὶ κλίσεως, ὅτι θὰ τὸν ἀγαπήσετε τέλος πάντων; Ἡμπορεῖ νὰ μὴ εἶναι ὠραίος, νὰ μὴ εἶναι εὐφυής; Ἡμπορεῖ νὰ εἶναι καὶ νὰ μὴ σὰς ἀρέσῃ, διότι ἡ συμπάθεια δὲν ἐπιβάλλεται.

— ὦ! κύριε, μετὰ τρομάζετε! Καλὲ, εἶνε ἀληθὲς τοῦτο! Ἡμπορῶ νὰ μὴ τὸν ἀγαπῶ! Καὶ ἂν ἐγὼ δὲν τὸν ἀγαπῶ καὶ αὐτὸς μετὰ ἀγαπᾷ, εἶνε ἀκόμη χειρότερον παρὰ νὰ μὴ ἀγαπᾷ κἀνεὶς τὸν ἄλλον!... Καὶ ἐγὼ νὰ μὴ τὸ ὑποπτεύσω, καὶ νὰ ἦμαι εὐτυχῆς σχεδόν! διότι, χωρὶς νὰ γνωρίζω τὸ διατὶ, ἡ ἰδέα μόνη τῆς ὑπανδρείας μ' ἐκολάκισεν. Ἄλλὰ πῶς νὰ μαντεύσω ὅλα ταῦτα!

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἠκούσαμεν τὴν βιαστικὴν τοῦ ἀμαξήλατου φωνὴν, ἐπιπλήττοντος τὴν βραδύτητα τῶν ὁδοιπόρων.

Ἡ συνομιλία ἔπρεπε νὰ διακοπῇ ἐδῶ, εἰς τὸ ὠραιότερόν της μέρος. Μολαταῦτα ἠτοιμαζόμεν ν' ἀποκριθῶ καὶ κἀτὶ νὰ προσθέσω, ὅταν ἡ μικρὰ ἔσπευσε νὰ θέσῃ τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα της, λέγουσα ταχέως.

— Ἰδοὺ ὁ πατήρ μου.

Καὶ ἀληθῶς ὁ πατήρ ἔδειξε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὴν θυρίδα, καὶ μετ' ὀλίγον κατέλαβε τὴν γωνίαν του.

Ἡ θυγάτηρ του ἐπρόλαβε ν' ἀρπάξῃ τὰς

ἑφημερίδας, τὰς ὁποίας ὁ μεταξὺ ἡμῶν διάλογος τὴν εἶχε κάμει νὰ λησμονήσῃ ὀλωσδιόλου. Τότε ὅμως, αἱ δραματικαὶ ἐκείναι καὶ συγκινητικαὶ τῆς νεανικῆς φαντασίας τῆς σελίδες εἶχαν γάσει ὅλον των τὸ γοῆτευμα, διότι ὡχραὶ ἐφαίνοντο ἀπέναντι τῆς πολὺ πλεόν ἐνδιαφερούσης αὐτὴν ἀληθείας· ἐπρόκειτο περὶ ὀλοκλήρου τοῦ μέλλοντος αὐτῆς, ὅθεν πᾶς ἄλλος λογισμὸς ἐσιώπα.

Τὸ ἄδολον τοῦτο πλάσμα ἐφαίνετο ὅτι μοῦ ἔδιδεν ἢ ἰδίᾳ τὰ μέσα νὰ θριαμβεύσω εἰς πάλιν, καθ' ἣν μόνος ἐγὼ ἦμην ἐνοπλος! Μὴ ἔχων ἄλλο τι πρὸς τὸ παρὸν νὰ πράξω, ἀρχισα νὰ τὴν παραμονεύω, ἐρευνῶν ἐπὶ τῆς εἰλικρινούς καὶ εὐκινήτου μορφῆς τῆς τὰς ἐντυπώσεις τῶν ἱησοῦτικῶν μου εἰσηγήσεων. Ἡδυνάμην νὰ τρίβω πλεόν τὰς χεῖράς μου, ἢ φαντασία τῆς ἐργάζετο εἰς τὴν μονότονον κίνησιν τῆς ἀμάξης, ἥτις ἔστρεγεν ὀρυπτικῶς ἐπὶ τῆς πλήρους κοινοροτοῦ καὶ ὁμαλῆς ὁδοῦ. Μετὰ δύο ἢ τρεῖς τοιαύτας συνομιλίας ὁ σκοπὸς μου ἐπετύγχανεν.

Ἐν τούτοις, διακόπτουσα ἐνίοτε τοὺς διαλογισμούς της, ἔστρεψε πρὸς ἐμὲ βλέμμα προδίδον ὅλην τὴν ἐσωτερικὴν ταραχὴν της. Πολλάκις ὁ πατήρ της ἐπάσχισε νὰ τὴν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν κατηφῆ σιωπὴν της· ἀλλ' αὐτὴ ἀπεκρίνετο μόνον διὰ τῶν ξηρῶν λέξεων νὰ εἰ καὶ ὅχι, καὶ πάλιν ἐβυθίζετο εἰς τὴν αὐτὴν ἀφωνίαν. Κωφοὶ καὶ ἄλαλοι λοιπὸν ἐταξιδεύσαμεν μέχρι τῆς Β... ὅπου ἡ ἀμαξία στέκεται μίαν περὶπου ὥραν.

Τὴν φορὰν ταύτην, ἡ νεᾶνις κατέθη ἐμοῦ μετὰ τὸν πατέρα της, καὶ ἐβῆκεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Λευκοῦ Ἴππου».

Φαντάζεσθε ἴσως ὅτι ἔσπευσα καὶ ἐγὼ ν' ἀκολουθήσω τὴν ἐρωμένην μου καὶ πᾶν μέσον νὰ μεταχειρισθῶ ὥστε νὰ καθήσω εἰς τὴν τράπεζαν πλησίον της. Παντάπασι. Εἶδα ἀπέναντι τοῦ «Λευκοῦ Ἴππου» ἄθλιόν τι πανδοχεῖον οἰκονομικόν (ὡς ἔλεγεν ἡ ἐπιγραφή του), ὅπου εἰσέρρευον ὅλοι οἱ εἰς τὸ ὄπισθεν καὶ τὸ ἐπάνω τῆς ἀμάξης μέρος καθήμενοι, καὶ τούτους ἀκολουθήσας, ἐκάθησα ἐμπροσθεν τραπέζης προβληματικῆς καθαριότητος, τῆς ὁποίας ἡ δαπάνη μόλις ἔφθανε τὸ τρίτημόριον τῆς ἠτοιμασμένης εἰς τὸ ἀντικεῖ τῆς ὁδοῦ μέρους. Ποῖας δὲ λογῆς συνδαιτυμόνας εἶχα, εὐκόλως ἐννοεῖται.

Ρυπαρὸς ὑπηρετὴς ἦλθε πρὸς ἐμὲ.

— Τί ὀρίζετε, κύριε; Ἐγὼ μὲν βροχτὴν ἀξιολόγον, μακαρόνια, ὄρνιθα παραγεμιστήν, ψητὸν μετὰ γέφυλιν...

— Κονδύλιον μελάνην καὶ χαρτίον εἰς τὴν στιγμὴν.

Ὁ τάλας ἐκεῖνος μ' ἐκύτταξεν ἐκθαμβος. Ἀξιολόγος καταναλωτῆς, θὰ εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

Ἐπῆγε μόλα ταῦτα νὰ φέρῃ τὰ διαταχθέντα.

Ἐπανεῆλθε δὲ μετ' ὀλίγον φέρων κονδύλιον μετὰ χονδρὸν ὡς τὸν μέσον τῶν δακτύλων του, μελανοδοχεῖον δὲ τὸ ὁποῖον βορβοροδοχεῖον ἠδύνατο προσφεύστερον νὰ ὀνομασθῆ, καὶ χαρτὴν εἰς τυλίγματα παντοπόλου μᾶλλον ἢ εἰς γραφὴν ἐπιστολῶν κατάλληλον. Ἄλλὰ, παρὰ τὴν ἀνομβρίαν, προτιμότερα ἢ χάλαζα, κατὰ τὴν παροιμίαν. Τὰ ἐδέχθη λοιπὸν.

— Τώρα, τί ἄλλο ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος;

— Ὅ,τι θέλεις, ἀπεκρίθη, ἀνοίγων τὴν ἄκραν τοῦ κονδυλίου μετὰ τὸ ὄνυχον.

— Ἐπιθυμεῖ μίαν καλὴν σούπαν ὁ κύριος;

— Ἐστὼ μία καλὴ σούπα.

— Ἀμέσως.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ μόνος τρόπος ν' ἀπαλλαγθῶ τοῦ κακοδαίμονος τουτοῦ ἦτον ἢ τυφλὴ παραδοχὴ τῆς προτάσεώς του. Ἀπαλλαγθεῖς, ἄρχισα νὰ γράφω ταχέως τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν.

»Κυρία μου!

«Ὅχι ἡ τυφλὴ τύχη, ἀλλ' ἡ πρόνοια τοῦ Ἰ. Φίσιου τυδὸκῃσε ν' ἀπαντηθῶμεν, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ γωριζώμεθα· καθ' ἣν στιγμὴν ἐμέλλαμεν νὰ κρημισθῶμεν κατακέφαλα εἰς τὸ βάρβαρον τροικεῖον καὶ ἀπλητισμένου μέλλοντος. Μήπως ἠθέλησε νὰ σωθῶμεν ἀμοιβαίως, ἐμποδίσαντες οὕτω τὴν ἀπώλειαν ἀφοσίωσιν; Ἐγὼ μὲν εἰς ἄμωρον τὸν ὁποῖον τὰ πρᾶσιθῆμάτα μου ἀποκρούουν ὑμεῖς ἀφίνετε τὸ μοναστήριον, καὶ τρέχετε νὰ νυμφευθῆτε ποῖον; ἄνδρα τὸν ὁποῖον ποτὲ δὲν εἶδατε, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπᾶτε ἀκόμη, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπήσατε ἴσως ποτὲ! Ἡ συνομιλία μας, ἂν καὶ βραχύσια, μ' ἐφώτισε πολὺ τὸν γάμον εἰς τὸν ὁποῖον τόσον ἀπερισκέπτως συνήνεσα, τὸν ὀλέθριον τοῦτον γάμον τὸν διαλύω, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁποιαὶδήποτε καὶ ἂν ἦναι τῆς ἀποφάσεώς μου αἱ συνέπειαι. Θέλω ν' ἀγαπῶ τὴν σύζυγόν μου καὶ ν' ἀγαπῶμαι παρ' αὐτῆς.

«Σὰς ἔλεγα πρὸ ὀλίγου ὅτι εἶχα τὴν λυπηρὰν πεποιθήσιν ὅτι δὲν θὰ δυνηθῶ ν' ἀγαπήσω ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐντούτοις ἔστρεχα νὰ νυμφευθῶ. Μετὰ ἤρωτήσατε, καὶ σὰς ἀπεκρίθη ὅτι ἡ σχεδὸν βεβαίωτος μου αὐτὴ προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι θεσπῶ ἀδύνατον νὰ ὁμοιάζῃ ἢ μνηστῆ μου τὴν ἀμετάβλητον δὲ ἐμὲ εἰκόνα τῆς ἰδανικῆς ἐρωμένης μου. ἦτον αὕτη μίαν τῶν αἰτιῶν, ἀλλ' ὅχι ἡ μόνη, ἔχω καὶ ἄλλην ἰσχυροτέραν, κυρία μου, καὶ αὕτη εἶνε ὅτι τὸ ἰδανικὸν τοῦτο πρόσωπον, τὸ πρὸ πολλῶν ἐτῶν παρὸν εἰς τὴν φαντασίαν μου, τὸ ἦν αὐτὸς τὸς ἀπὸ τῶν ἐτῶν ἐξῆς εἶμαι διὰ τοῦτο εὐτυχέστερος; Ἀλλοίμονον! τὸ ἐνύπνιον τοῦτο, τὸ μεταβλήθην εἰς ἀλήθειαν, μόλις τὸ εἶδα καὶ πέπραται νὰ τὸ στερηθῶ.

«Ἀναγνώσατε τὸ παρὸν, κυρία μου, καὶ ἀναγνώσατέ το, ἂν ἦναι δυνατόν, μετὰ τὴν καρδίαν σας· καὶ, ἂν με θεωρήσατε τολμηρὸν, καταδικάσατε τὴν σοβαρότητα καὶ τὸ κατεπεῖρον τῶν περιστάσεων, αἷτιες εἶνε ἀνάγκαι ἡμῶν καὶ μ' ἐβίασαν νὰ σὰς γράψω.»

Τοιαύτην ἀρά γε ἔπρεπε νὰ γράψω ἐπιστολήν εἰς τοιαύτης ἡλικίας κόρην; Ἄλλὰ δὲν ἦτον δυνατόν νὰ μὴ ἔχω τὴν συναδέσῃν τοῦ

παραδόξου, τουλάχιστον, τῆς τοιαύτης μου ἀποφάσεως. Ἦσθάνθη ὅτι ἔρω τόσον ταχέως γεννηθείς ἦτον ἐπόμενον νὰ φανῆ ὑποπτος, καὶ ἔπρεπε νὰ προφυλαχθῶ κατὰ τοῦ διασταγμοῦ καὶ τῆς ἀπιστίας.

Εἶχα ὅμως ἄδικον εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς νέας ταύτης, ἢ πείρα τοῦ βίου δὲν ἦλθεν ἀκόμη νὰ παχύσῃ τὴν εἰς ὅλα ἐκτεινομένην ἐμπιστοσύνην· ὁ διασταγμὸς εἰσχωρεῖ ἀργότερα εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναικός, ἀφοῦ πραγματικῶς γνωρίσῃ τὴν ἀπάτην. Ἐπειτα, εἶναι καὶ πλάται τινὲς τόσον γλυκεῖαι, ὥστε καὶ ἡ πλέον ὑποπτος γυνὴ εὐρίσκει δι' αὐτὰς πίστιν. Διατὶ δὲ ἡ νεᾶνις αὕτη νὰ μὴ πιστεύσῃ τοὺς λόγους μου; Ἦτον ὠραία, καὶ τοῦτο, μὲ ὄλην τῆς τὴν ἀπλότητα, τὸ ἤξευρε καλὰ μῆπως χρειάζεται ἄλλο τι εἰς τὸ νὰ ἐλκύσῃ ἢ γυνὴ τὸν ἔρωτα;

Μόλις ἤγγισα τὴν σοῦπαν καὶ ἄλλα δύο ἢ τρεῖς φαγητά, τὰ ὁποῖα εἶχε φέρεи προθύμως ὁ πανδοχεύς. Ἐδίπλωσα τὴν ἐπιστολήν μου, ἐπλήρωσα ὅτι μοῦ ἐζήτησε, καὶ ἐξῆλθα. Ἡ ἄμαξα ἐπερίμενε· οἱ ἵπποι εἶχαν ζευχθῆ· οἱ συνοδοίποροι μου ἀνέβαιναν· ἔφθασα ἐγκαίρως· τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως ἐδίδοτο.

Εἶδα τὴν νέαν συνοδοίπορον μου κυττάζουσαν περὶ αὐτήν, ὡς ζητοῦσάν τινα ἢ πρᾶγμα τι. Τέλος πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπήντησαν τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ ἤλλαξαν διεύθυνσιν, ὡς οἱ κλέπται ὅταν ἀκούουν, ὀλίγα βήματα πλησίον των, τὸν ἦγον τῶν ὑποδημάτων τοῦ χωροφύλακος. Ἐμὲ ἄρα γε ἐσυλλογίζετο; ἐμὲ ἐζήτηε ὁ ἀνήσυχος ἐκεῖνος ὀφθαλμός;

Ἀπὸ τὸ ἡδονικὸν σκίρτημα τῆς καρδίας μου εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο περιστατικόν, ἐπέισθη περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ ἐρωτός μου. Τὴν ἡγάπων λοιπόν; Τόσῳ καλῆτερα! δὲν ἐψεύσθη ἄρα εἰς τὴν ἐπιστολήν μου· ἐτρώθη ἄρα πρῶτος· τοῦτο ἐμελλε νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ τῆς ἀθωότητός μου εἰς ὅσα εἶχα ἤδη ἐπιχειρήσει, καὶ εἰς ὅσα νὰ ἐπιχειρήσω ἐσκόπευα, ἂν καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῶν αὐστηρῶν, τὸ πάθος, ὡς καὶ ἡ μέθη, δὲν ἴσχυει ὡς δικαιολογία ἐνώπιον τοῦ νόμου! Ἐκαθήσαμεν.

Εἶχα εὐρεῖ τὰς ἐπιφυλλίδας τῆς νεανίδος εἰς τὴν θέσιν μου καὶ τὰς ἐπῆρα. Ἐθεσα ἐπιδεξίως μεταξὺ αὐτῶν τὴν ἐπιστολήν μου, καὶ τὰς ἔδωκα, λαβὼν ὡς ἀμοιβὴν ἐρασιμώτατον εὐχαριστίας μεϊδίαιμα.

Εἶχα λάβει ἀφορμὴν νὰ παρατηρήσω πρᾶγμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠδυνάμην νὰ ὠφεληθῶ· ἦτον δὲ τὸ ἐξῆς· ὁ καλὸς πατὴρ εἶχε ἐκ φύσεως δραστηριότητα, ἀποκρούουσαν τὴν μακρὰν ἀπραξίαν· ἦτον ἐκ τῶν χαρακτηρῶν ἐκείνων οἷτινες, μεταξὺ τοῦ ἐνεργεῖν καὶ τοῦ κοιμᾶσθαι, δὲν ἀφίρουν διάστημα διὰ τὴν σκέψιν, διὰ τὴν σύννοιαν

καθὼς οἱ ποιητικοὶ καὶ θεωρητικοὶ διοργανισμοί. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐζήτησεν ὀμιλίαν, ἀλλ' ἀπαντήσας πρόσωπα κατηφῆ καὶ σιωπηλά, ἀπλησίη καὶ εἶχε ἀποκοιμηθῆ, ὡς εἶδαμεν· ἐστάχασθη λοιπὸν ὅτι, ἂν δὲν τοῦ εἶδιδα παραμικρὰν συνομιλίαν ἀφορμὴν, θὰ ἔκλειε καὶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς καί, πρὸς χάριν μας, θὰ ἐκοιμᾶτο ἐκ νέου. Καὶ δὲν ἐλάνθασα· μετὰ δέκα λεπτά, ἡ μουσικὴ—ἤξεύρετε ποῖα μουσικὴ—ἄρχισεν.

Ἡ νεᾶνις μ' ἐκύτταξε μεϊδιῶσα.

— Θὰ τὸν ἐξυπνήσω, μοῦ εἶπε· μᾶς κωφαίνει.

— Μὴ, διὰ τὸν Θεόν! ἀπεκρίθη ζωηρῶς· εἶναι μεγάλη σκληρότης.

Ἐπῆκουσε, καὶ ἐσεβάσθη τὸν πατρικὸν ὕπνον.

Ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα τῆς τὰς ἐφημερίδας· τὰ φλογερά μου βλέμματα τὴν ἐστενοχώρου μὲ ὄλην τῆς τὴν ἀθωότητα· ἐγνώρισε τὸ διπλωμένον ὡς σημεῖον μέρος τῆς σελίδος, ὅπου εἶχε διακόψει τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ ἐπανέλαβεν αὐτήν. Τοῦτο καὶ ἐγὼ ἤθελα.

Χαλαρὰ ἦτον ἡ ἐνωσις τῶν φύλλων, καὶ ἡ εἰς αὐτὰ κρυπτομένη ἐπιστολή μου δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῇ πολλὴν ὥραν εἰς τὴν θέσιν τῆς. Καὶ ἀληθῶς, ἡμίσειαν στήλην δὲν εἶχε ἀναγνώσει, καὶ ἡ ἐπιστολή ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατά τῆς.

Ἐκπλαγεῖσα, ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὸ χαρτίον, καὶ τὸ ἐγύρισε καὶ τὸ ἐξεναγύρισε ἰκανὴν ὥραν. Καλὰ καὶ δὲν τὴν ἐσφράγισα, διότι, μὴ γνωρίζουσα τί ἦτον, δυσκόλως θ' ἀπεφάσιζε νὰ τὴν ἐκσφραγίσῃ. Τῆς εἶχαν δανεισθῆ αἱ ἐπιφυλλίδες ἀπὸ συμμαθήτριάν τινα ἴσως, καὶ ὑπέθεσεν ὅτι ἦτον ἄσκοπὸν τι ἐγγραφὸν εἰς τὴν φύλην τῆς ἀνήκον· ὅθεν τὸ ἐξεδίπλωτε, μακρὰν τοῦ νὰ περιμένῃ ὅτι περιεῖχε.

Ἄμα διεξελθούσα τοὺς τρεῖς πρώτους στίχους, δὲν ἐδίστασεν ὅτι ἡ ἐπιστολή διευθύνετο πρὸς αὐτήν, καὶ ὅτι ὁ γράψας ἦμην ἐγὼ. Διεκόπη λοιπὸν, καὶ ἐστράφη πρὸς ἐμέ, ὡς ἐρωτῶσά με τί τοῦτο ἐσήμαινε.

Ἐκυψα εἰς τὸ ὠτίον τῆς, καί, μὲ φωνὴν ἰκετικὴν, τῆς εἶπα·

— Σὰς παρακαλῶ, ἀναγνώσατε.

Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐπιστολῆς εἶναι σύντομος ἐπιφύσεως τῆς καταστάσεως ἀμφοτέρων ἡμῶν, καὶ ὑπονοεῖ τὸν τρόπον τινὰ τῆς ἐκ διαλειμμάτων προτέρας μεταξὺ ἡμῶν συνομιλίας. Περὶ τὰ μέσα ἐξηγοῦμαι καλῆτερα, καὶ ἀρχίζω νὰ γίνωμαι σαφής. Ἀλλὰ τέλος, ὅσην ἂν δεικνύω αὐταπάρησιν καὶ ἀφιλοκέρδειαν, τὸ δεύτερον ἡμῖς τῆς ἐπιστολῆς περιέχει ἰδέας τινὰς, αἵτινες δὲν ἀποβλέπουν μόνον τὸ ἀπειλούμενον μέλλον τῆς νέας τὸ μέλλον τοῦτο εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐκρύπτετο ἡ ἐπιθυμία μου τοῦ νὰ λάβω τινὰ μετοχὴν,

Ἄναγιωσκομένη κατ' ἰδίαν, μακρὰν πρὸ πάντων τοῦ γράψαντος, ἢ ἐπιστολῆ αὕτη δὲν εἶχε τι προσβλητικόν. Ἄλλ' εἶδατέ ποτε ἐραστὴν, ἀναγκάζοντα τὴν ἐρωμένην του ν' ἀναγνώσῃ, παρόντος αὐτοῦ, τὸ πρῶτον ἐρωτικόν του γραμματίον; Γυνὴ φιλάρεσκος βεβαίως θὰ τὰ ἔχανε· γυνὴ ἀπλοϊκὴ ἠδύνατο μόνη νὰ ἐξέλθῃ θαρραλέως τοῦ ἀγῶνος. Λέγω ἀπλοϊκὴ, διότι, εἰς παρομοίαν περιστάσει, ἀπαιτεῖται ἰδίως ἀπλότης καὶ ἀφέλεια· ἡ δὲ πολλὴ νοημοσύνη φέρει ἀμυχανίαν.

Ε'.

Ἄνεγνωνσεν ἡ κυρία Πιπίνα μέχρι τέλους τὴν ἐπιστολήν μου, ἐκοκλίνας πολὺ περὶ τὰ μέσα, ἀλλὰ δὲν διεκόπη. Ἐπειτα τὴν ἐδίπλωσε καὶ μοῦ τὴν ἔδωκε.

Δὲν ἤθελε νὰ δεῖξῃ μὲ τοῦτο οὔτε ὀργήν, οὔτε περιφρόνησιν· μόνον ἐσωτερικῆς τῆς φωνῆς τῆς ἔλεγεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φυλάξῃ ταύτην τὴν ἐπιστολήν. Ἦπατήθη κατ' ἀρχὰς περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐνόμισα ὅτι ἐθεώρησεν ἀπαραίτητον νὰ δεῖξῃ ἀγανάκτησιν, καὶ νὰ προσποιηθῆ ὅτι προσβλήθη.

— ὦ! κυρία μου! ἐψιθύρισα στενάζων ὡς ἐραστὴς παραγνωριζόμενος καὶ ἀποβαλλόμενος.

— Καλέ, λάβετέ τιν, μοῦ εἶπε· αὐτὸ μᾶς χρειάζεται, νὰ τὴν ἰδῇ ὁ πατὴρ μου.

Ἡ φράσις αὕτη, ὡς ἦτον ἐπόμενον, μ' ἐνεθάρρυνεν.

Ἐλαβα τὴν ἐπιστολήν.

— Κυρία μου, τῆς εἶπα μὲ φωνὴν τῆς ὁποίας ἡ συγκλίσεις δὲν εἶχε τι προσποιητὸν· ἀνεγνώσατε τὴν ἐπιστολήν μου· ἐπέισθητε, ἐλπίζω, ὅτι ἐνδιαφέρομαι ὑπὲρ ὑμῶν χωρὶς ποσῶς νὰ λείψω ἀπὸ τὸ ἀπαιτούμενον σέβας. Δέξασθε φίλιαν ἦτις, ἂν καὶ χθὲς λαβοῦσα ἀρχὴν, θὰ ἦναι, σὰς ὀμνῶν πλήρης ἀποσιώσεως; . . . Μὴ ἀποποιήσθε· ἴσως ποτὲ δὲν θὰ λάβετε εἰς τὴν ζωὴν σας πλειοτέραν ἀνάγκην ὁδῆγού καὶ φίλου.

— Κύριε . . . ἐτραύλισεν ἡ ἄκακος νεᾶνις καταπλαγεῖσα καὶ συγκινηθεῖσα συνάμα ἐκ τῶν μεγάλων τούτων φράσεων, αἵτινες ἦλθαν ἀφ' ἐαυτῶν εἰς τὰ ἄκρα τῶν χειλέων μου.

— Λέγετε, τί θὰ κάμετε; ἠκολούθησα μὲ τὴν αὐτὴν ἀφέλειαν.

— Καὶ τί θέλετε νὰ κάμω; ἀπεκρίθη κυττάζουσά με κατὰ πρόσωπον.

— Ἐπακούετε; συγκυρᾶσθε εἰς τὴν ὁποῖαν σὰς προτείνουν ὑπανδρείαν; . . .

— Ἄλλ' ἡμπορῶ πλέον, κύριε, νὰ εἰπῶ ὅτι δὲν συγκυρᾶσθε. . . . ἐνῶ ὅλα ἐτελείωσαν, ὅλαι αἱ ἐτοιμασίαι ἐγένον, καὶ μόνον ἡ παρουσία μου περιμένεται; . . .

— Αὐτὴν μόνην τὴν ἐνστάσιν ἔχετε;

— Ἄλλοίμονον! κύριε, καὶ τοῦτο μόνον δὲν ἀκοεῖ;

— Φρονεῖτε;

— Καὶ σεῖς, κύριε;

— Ἐγὼ; βλέπετε ὅτι φρονῶ ὀλίγον διαφορετικῶς· διότι, ἂν καὶ εἰς τὴν αὐτὴν περίστασιν, ἂν καὶ τὸν λόγον μου ἐπίσης ἔδωκα, καὶ μὲ περιμένουν ἀδιστακτῶς, ἀποφασίζω νὰ διατηρήσω τὴν ἐλευθερίαν μου, νὰ μὴ τὴν ἀλλάξω, θέλω νὰ εἰπῶ, παρὰ μὲ δεσμὰ χιλιάκις γλυκύτερα καὶ αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας.

— ὦ! ὑμεῖς, κύριε, ὑμεῖς εἰσθε ἀνῆρ.

— Μάλιστα διότι εἰσθε γυνὴ, ἢ ἄβυσσος εἶνε βαθύτερα, καὶ ὁ κίνδυνος μεγαλύτερος, ἂν δὲν ἔχετε τὴν ἀναγκαίαν τόλμην νὰ τὴν προλάβετε. Ὁ ἀνῆρ, ἂν ἦναι δυστυχὴς εἰς τὰ οἰκία· ἡ κά του, δὲν μένει πάντοτε ἐντὸς τῆς οἰκίας· ἡ γυνὴ ὅμως μένει, καὶ μένει ὡς εἰς δεσποτικὸν αἰώνιον, καταδικασθεῖσα εἰς βασάνους καὶ μαρτυρία ἀτελείτητα. Ὁ δυστυχὴς ἀνῆρ κατὰ τὰ ἡμῖς μόνον ἡμπορεῖ νὰ θεωρηθῆ δυστυχὴς, ὅταν ἡμῖς ἡ ὑπανδρὸς γυνὴ ἦναι δυστυχὴς, ἢ δυστυχία τῆς εἶναι πλήρης καὶ ἀνεπανόρθωτος!

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ἐφόβησα, οἱ δὲ λόγοι μου ἔφεραν τὸ ἐπιθυμητὸν ἀποτέλεσμα. Ἐτρώμαξεν ἡ μικρὰ διὰ τὴν περιμένουσαν αὐτὴν δυστυχίαν, διότι ἡ ζωηρὰ φαντασία τῆς ἐδέχθη προθύμως ὡς ἀναποφεύκτους ὅλας τὰς θλιβεράς ὑποθέσεις, ὅσας ἀνηλεῶς ἐξέθεσα ἐνώπιόν τῆς.

— Ἀναμφιβόλως, ἀναμφιβόλως, ἐψιθύρισε μὲ ἠλλοιωμένη φωνήν, βλέπω ὅτι θὰ δυσυχῆσω. Ἀλλὰ μῆπως βλέπω καὶ τὸ μέσον τῆς θεραπείας;

— Ὑποθέτετε λοιπὸν ὅτι ὁ κύριος πατὴρ σας; . . .

— Ὁ πατὴρ μου; ἂν ἤξευρε μόνον ὅτι τοιοῦτό τι διαλογίζομαι! . . . κακὸς δὲν εἶναι καὶ πολὺ μὲ ἀγαπᾶ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι θὰ μ' ἐφρόνευεν!

— Εἶναι δυνατόν!

— Ἐπειτα, ἔδωκε τὸν λόγον του, καὶ δὲν εἶνε ἄνθρωπος νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ, καὶ ἂν ἀκόμη πεισθῆ ὅτι ὁ γάμος οὗτος θὰ μὲ καταστήσῃ διὰ βίου δυστυχῆ.

— Τρομερὸν πρᾶγμα! εἶπα στενάζων.

— Ἐστέναξε δὲ καὶ ἡ κόρη στεναγμὸν ἀθυμίας καὶ θλιβεράς ὑπομονῆς, ὅστις παντάπασιν δὲν μ' ὑπερῆκε· διότι ἐπανάστασιν ἤθελα καὶ ὄχι ὑποταγήν.

— Λοιπὸν, ἀνέλαβα μετὰ μικρὰν παύσιν, θὰ ὑπακούετε;

Μ' ἐκύτταξεν ἀτενῶς.

(ἀκολουθεῖ)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΡΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ ΖΗΡΝΑΛΑ "ΑΣΤΡΑΠΗ"

Разнообразіе шрифтовъ, спеціальность въ извѣстіяхъ о свадьбахъ и визитныхъ карточкахъ.

Типографія снабдена скоропечатною машиною и обогащена новѣйшими и разнообразными шрифтами, принимаетъ заказы для отпечатанія на Русскомъ, Французскомъ, Нѣмецкомъ, Сербскомъ и Греческомъ языкахъ.

ΕΠΙΧΕΙΡΙΟΝ Η ΝΕΑ ΓΑΛΛΙΑ ΕΝ ΛΑΥΡΙΩ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ

Τὸ ἀνωτέρω ξενοδοχεῖον ἀνακατασκευάσθη ἐσχάτως καὶ πλουτήθη δι' ὅλους καὶ αἰνεσιουργῶν ἐπιπέλων, ὑποσχεταὶ εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ κατοικήσῃ. Πλήρη περιποτήσιν καὶ ἄλλων προνομίων.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΑΠΟΙΚΙΑΚΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΚΑΠΕΡΩΝΗ

Ἐν Πειραιεῖ

Παραπλεύρως τῶν καταστημάτων Ἄντων Παπαλεονάρδου καὶ τοῦ ζαχαροπλαστείου Κ. Οἰκονόμου, καὶ ὀπίσθεν τῆς βορειοδυτικῆς πλευρᾶς τῆς Ἀγορᾶς.

Ἐν τῷ ἀνω καταστήματι πωλοῦνται πάντα τὰ εἶδη τῶν ἀποικιακῶν εἰς τιμὰς ὠρισμένας τοῖς μετρητοῖς μὴ ἐπιδεχομένης συναγωνισμῶν.

ΕΝ Τῷ ΓΡΑΦΕῖῳ

ΤΗΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

ἐκτελοῦνται κατὰ παραγγελίαν μεταφράσεις ἐκ τοῦ

Ρωσικοῦ, Γερμανικοῦ,

Ἀγγλικοῦ, Γαλλικοῦ καὶ

Τουρκικοῦ ἐπιμετρεῖα ἀμοιβῆ